

narkokorjau

markokirje

markokirje

Til dem, vi tabte i svinget
Erle, Octavia, Laura, Fie og Frederik.

Teksterne i denne bog er skrevet i første halvdel af 2020 af syv forfattere på Krabbesholm Højskoles litteraturlinje. Vi troede, at det skulle blive et helt almindeligt semester, men det endte med at blive et af de mest dramatiske i højskolens historie. For 12. marts blev alle sendt hjem på grund af en pandemi. Så foregik undervisningen via internettet, og håbet om at kunne vende hjem til højskolen blev mindre og mindre. Men den 3. juni skete det. Eleverne kom tilbage, og selvom der ikke var kram, var der kilovis af gensynsglæde.

Narkokran er en historie om at blive genforenet.

Eva Berg Søndergaard

| Belgien ligner Holland | Bofællesskabet paradys | Platon og Jaj | Jeg hedder Jaj | Eva og Adam | Person lighed | Skorpi-
onen | Vandmanden | Løven | Tyren | Jomfruen | Vægten |
Kunstig intelligens og Kasakhstan | | Kunstig intelligens
og Kasakhstan II | First World Problems | Verden er altid
grå i London | First world problems II | Tour de blå, gul, rød.
| Vintertid | Game of Krones | Timeglas | Luna | At stene |

Belgien ligner Holland

Belgien ligner Holland, der ligner Tyskland, der ligner Danmark. En landevej er en landevej. Og en landevej i Belgien ligner en landevej i Holland, der ligner en landevej i Tyskland, der ligner en landevej i Danmark. I Nordeuropa ligner alt hinanden. Kun det trænedede øje kan kende forskel. Det handler om at kende sin vejbelægning og sin vejkanterflora.

Asfalten bager i den sydbelgiske formiddagssol. En kanal løber parallelt med landevejen; et tegn på at vi befinder os i Belgien eller Holland. I Benelux er der kanaler over det hele. De skærer det flade pandekageland over i et antal brikker, du kan pille fra hinanden og samle igen i dit hoved, hvis du keder dig nok. De eneste stigninger, man finder her, er, når man skal over en bro for at krydse en kanal. En lyserød motorcykel ligger henslængt i skyggen til et træ ved vejkanter. Motorcyklen tilhører Jaj, en hvid mand på omkring 29 år og med usædvanligt langtidsholdbare kærestesorger. Udover Jaj og Platon er der ikke nogen til stede ved den sydbelgiske landevej mellem Brugge og Gent. Jaj finder en Hollandsk stroopvaffel frem fra sin jakkelomme og deler den i to. Den ene halvdel smider han ind mellem tremmerne til Platon, og den anden halvdel kommer han i munden. Der er bare noget dejligt over vaffler, tænker Jaj. Hollandske vaffler, belgiske vaffler og normale vaffler. Alle vaffler er dejlige vaffler. Belgierne og hollænderne synes sikkert, at det er deres vaffler, der er de normale vaffler. Men nu forholder det sig sådan, at Jaj kommer fra Danmark, og i Danmark er en vaffel sådan en tynd og relativt sprød sag, som kan deles op i fem hjerteformede stykker og spises med syltetøj og flormelis. Eva spiste altid sine vaffler med æblemarmelade. Var der ingen æblemarmelade tilbage i køleskabet, gad hun ikke spise sine vaffler. Det var også tarveligt af Jaj, at han altid insisterede på at handle ind i Netto, når nu hun foretrak Aldi, bare fordi det var i Netto, man kunne købe Platons yndlingsgardiner.

Bofællesskabet paradis

Eva var født og opvokset i et økologisk landbrugsfællesskab på Djursland. I sommerferierne tog de på udflugter til de lokale nudiststrande, og om vinteren lå de alle sammen i ske for at holde varmen. Problemet var bare, at Eva havde det lidt stramt med nøgenhed og folk, der invaderede hende personlige space. Omvendt var bofællesskabsbeboerne med tiden blevet mere og mere trætte af Evas konstante udfordring af de sociale normer. Stiller en person spørgsmålstegn ved måden man ikke går klædt på nok gange, kan man ikke andet end at få spat.

“Ad! Du har jo hår over det hele. I ansigtet, på ryggen og på benene!” kunne Eva finde på at sige, når hun en så fyr komme forbi spliterravende nøgen. De fleste folk holder ikke af, hvis man først siger “Ad!” og derefter påpeger en fysisk kvalitet ved dem, fandt Eva efterhånden ud af.

Nu kunne man måske tænke, det her bofællesskab lyder til at være et sted, hvor folk er i ét med sig selv og naturen, men sådan forholdte det sig ikke. I bofællesskabet elskede de deres dyr, og tanken om at spise kød var skandaløs, men det var kun halvdelen af jordens dyr, de kunne holde ud at se på. Kun de nuttede, pelsede væsner man kunne have lyst til at give en krammer. Alle de kriblende, kravlende, snoende, slimede og slaskede dyr gjorde dem utilpas og fik dem til at hoppe op på stole under højlydte beklagelser. Eva derimod holdt et særligt hjørne af hendes hjerte reserveret til netop disse skabninger. Så en dag da Eva kom hjem fra en tur til stranden med et firben, hun havde fundet og navngivet Freja, sagde Evas far, at nu var det vist også på tide, at hun fløj fra reden. Hvis hun skulle blive i bofællesskabet, skulle hun i hvert fald skille sig af med firbenet. Det havde Eva ikke lyst til, så hun smuttede.

Platon og Jaj

I virkeligheden kan islandske søpapegøjer slet ikke tale, men det er Platon fløj-tende ligeglad med. Han har talt i alle de år, Jaj har kendt ham. Til gengæld kan Platon kun snakke dansk og swahili, og er på den måde lidt begrænset, da det vil sige, at han ikke kan kommunikere med andre fugle. Noget Platon er meget selvidst om.

Da Jaj og Eva slog op, var det Platon, der tog bruddet værst. Platon havde aldrig været Evas største fan, men efter Eva og Jaj var flyttet sammen, havde Platon nydt godt af firbenet Frejas selskab. Derudover skyldtes Platons modvilje mod Eva også, at han selv var en smule forelsket i hende. Eva og Platon var uenige på næsten alle områder og det, syntes Platon, var lidt spændende. Men islandske søpapegøjer og menneskepiger har aldrig haft historien på deres side, så Platon valgte at holde sin forelskelse hemmelig.

Jeg hedder Jaj

Dengang Jaj og Eva stadig var sammen, hed Jaj faktisk slet ikke Jeg. Det var dagen efter deres brud, at Jaj tænkte tanken: hvis kvinder kan hedde Maj, der lyder som mig, så kan mænd hedde Jaj, der lyder som Jaj. Så han fandt sit NemID, loggede på borger.dk og ændrede sit navn til Jaj. Det kostede kun 500kr.

Eva og Adam

Eva var som trådt ud af en bog. Høj, slank og med øjne der kunne nidstirre som ingen andre, Jaj nogensinde har haft kontakt med. I tiden efter vores brud tænkte Jaj ofte på, om han nogen sinde havde været forelsket i hende. Om hun nogensinde var rigtig forelsket i Jaj. Han kan stadig ikke finde ud af det. Hun havde en egenskab til at få folk til at glemme sine omgivelser, når de var sammen med hende. Når Jaj og Eva snakkede sammen, havde Jaj ofte en følelse af at være en nøje udvalgt medsammensvoren i en hemmelig plan. Hun skabte den vildeste centripetalkraft. Man blev suget ind i hendes tornado, og skyllet ud i toilettet, når hun var færdig med en.

Da hun slog op med Jaj, sagde hun, at hun aldrig havde mødt et menneske, der ikke ændrede deres tonefald – og i nogle situationer dialekt – når de snakkede med deres familie. Jaj ændrede aldrig den måde, han snakkede på, når de var sammen med andre mennesker. Jaj var ikke overfladisk, sagde hun. Jaj var autentisk. Ægte. Virkelig. Men hun var blevet forelsket i en anden, og hun ville ikke være autentisk, ægte eller virkelig, hvis hun lod, som om hun stadig var forelsket i Jaj, når hun ikke kunne stoppe med at tænke på Adam. Hun ville ikke virkelig være hende selv, være Eva, hvis hun løj over for sig selv og blev sammen med Jaj. Så hun tog sit kælefirben Freja og sine vilde menstruationssmerter og skred.

Person lighed

Da jeg vågnede, havde jeg det, som om jeg havde tabt min personlighed i græsset. Jeg kiggede blandt de morgenvåde strå, men kunne ikke finde den igen. Jeg følte mig tom. Som om nogen havde glemt at booke en vagt til at bestyre cockpittet i dag. Nu er det efter hånden ved at være middagstid, og mit hoved er stadig ikke helt up to date. Så jeg gør som et hvert fornuftigt menneske og sætter kursen mod den lokale iskiosk. På dage som i dag er der bare ikke så meget at gøre, andet end at spise en is og komme videre med livet. Forhåbentligt er der nogen tilbage i cockpittet i morgen, men indtil da er chokolade- og hindbæris vejen frem.

Skorpionen

Ækvatorial Guinea er et land i Afrika. Fedt, det er sikkert sandt, men hvad har det med mit horoskop af gøre, tænker du måske. Det har ikke noget med dig og dit horoskop af gøre. Overhovedet ikke. Ikke alting handler om dig, og det er faktisk pointen. I disse tider, hvor Mars er i retrograd, kan du føle en afsindig trang til at være involveret og været vigtig. Du kan ikke lide at sidde passivt og kigge på fra bænkerækken, hvor du højst sandsynligvis sidder lige nu. Det er frustrerende, men du bliver nødt til at tage et skridt tilbage og huske på vores endnu uofficielle ordsprog (som vi håber, en dag bliver en realitet, hvis bare vi bruger det nok) "Ækvatorial Guinea er et land i Afrika". Det har ikke noget med dig at gøre, og der er ikke noget, du kan gøre ved det.

Vandmanden

Vores råd til dig, kære vandmand, er at du simpelthen bare skal *go with the flow* – det er selvfølgelig med mindre *the flow* går imod kollektiv idioti i form af f.eks. håndsprit- eller toiletpapirshamstring. Men altså, en vandmand er jo et relativt afslappet, blævret og geleagtigt væsen i sin naturlige tilstand, hvorfor du skal passe på med ikke at synke for langt ned i sofaens dyb. Husk at vaske dit fedtede hår og træne dine blævrede arme. Hav vandmanden som dit spirituelle ideal – ikke dit kropslige.

Løven

Foråret er skudt i gang, hvilket vil sige, at sommeren kryber sig nærmere for hver dag, der går. Et faktum der ikke kunne komme dig mere belejligt *my sweet summer child*. Solens nærhed tænder op i din indre ild, og du kan næsten ikke sidde stille. Du, kære løve, er jo et ildtegn, hvilket både er en *blessing* og en *curse*. Du er nemlig super god til at tage initiativ og skabe gode tider omkring dig. Bliver du tvunget til at sidde stille og være afskåret fra din sociale omgangskreds, keder du dig dog så intenst, at man skulle tro, det var tortur. Nogen ville måske råde dig til at træne din indre fred med noget meditation, men ikke os! Det er simpelthen for kedeligt. Vi tror, en bedre strategi for dig vil være at engagere dig i noget dramatisk litteratur eller tv. Gå i gang med *Game of Thrones*, *The Office* eller en anden serie med masser af sæsoner.

Tyren

En tyr er jo en ko og udover at være utroligt nuttede, er de ufatteligt gode til at udlede CO₂, så her på redaktionen anbefaler vi dig i denne måned at skære lidt ned på internet-shoppingen (selvom vi indrømmer, det kan være meget fristende).

Jomfruen

Det kan godt være, at livet er lidt trist en gang imellem, men tag dig nu sammen, for helvede! Rejs dig op, og gå udenfor. Smag på spinaten, før du siger, du ikke kan lide den. Og ved du hvad? Nu vi snakker om spinat, kan du lige så godt lære ikke alt du kommer til at få serveret i dit liv, smager godt, men derfor skal du stadig spise det! Spinat er sundt for dig, kære, dovne jomfru, og det er på tide, du fatter det. På redaktionen er vi sgu lidt frustrerede over dig i denne måned, det vil vi ærligt indrømme. Vi har lidt svært ved at forstå dig, og derfor har vi flettet dette lille digt sammen til din motivation:

no pain, no gain.

no spinat, no lagkage

du' doven, har rotter for oven

tag dig sammen, tjuhej ammen!

Vægten

Der er noget med dig her for tiden. Der er et eller andet, der ikke fungerer helt, som det plejer. Har vi ret, eller har vi ret? Ja, naturligvis har vi ret! Vi kan mærke det, du kan mærke det – alle kan mærke det. Der er et eller andet, der er off, og det må du altså se at få fikset. Du må kalibrere dig selv. Tag en slapper, og nulstil dit indre urværk. Aflys alle dine planer for i morgen, og tag en tur til stranden.

Kunstig intelligens og Kasakhstan

På en bænk ved Baiterek Tower i Astana sidder en kvinde i en blomstret burka og strikker et par lyserøde vanter. Ved siden af hende står en kande fermenteret kamelmælk, den lokale specialitet, som hun sipper af en gang i mellem.

Der er stinkende varmt, og Jaj er ved at besvime af hedeslag og dehydrering midt på gaden i Kasakhstans hovedstad. Platon forsøger forgæves at skubbe Jaj afsted ved gentagende gange at flyve med hovedet ind i ryggen på ham.

“Så kom dog videre, din dvaske sæk kartofler!” råber Platon.

“Jeg kan ikke mere, Platon, jeg er alt for tørstig” svarer Jaj.

“Og det er derfor, vi må fortsætte med at bevæge os. Så vi kan komme hen til et sted, hvor vi kan få noget at drikke.”

“Jeg tror ikke, jeg klarer den, Platon, du må fortsætte uden mig. Det har været en fornøjelse at kende dig...”

“Stop nu med det pjat! Selvfølgelig efterlader jeg dig ikke her, jeg er jo ikke en nymfeparakit!” siger Platon og får i sin frustration fløjet så hårdt ind i Jaj, at han falder forover og laver en maveplasker på den kogende asfalt lige foran kvinden i den blomstrede burka.

“Bare flyv, Platon – red dig selv! Lov mig, at du aldrig vil glemme mig” halvt råber, halvt mumler Jaj ned i asfalten.

Platon går lidt i panik og begynder at nippe til huden på Jajs nakke, da han lægger mærke til den store kande med det hvide indhold ved siden af kvinden i den blomstrede burka.

“Søde dame, søde dame! Jeg ved godt, at du ikke forstår dansk, men vil du ikke være sød at give os noget at drikke, min ven her er ved at gå fuldstændigt nedenom og hjem!” begynder Platon henvendt til damen på bænken.

“Kom nuuu! Please... øhh... we... øhh... need drink... please... øhhh... HJÆLP!”

“Tjohh... Altså normalt deler jeg ikke ud af mine sager til fremmede folk, men nu er du vel teknisk set heller ikke *folk*, hvis du forstår hvad jeg mener...” svarer damen i den blomstrede burka på rivende nordfynsk.

“Jeg forstår *overhovedet* ikke, hvad du mener med *folk* og synes faktisk, det er ret offensivt sådan at lægge ud med at kalde mig... NEJ hov! Jeg forstår jo godt, hvad du siger!”

“Og jeg forstår, hvad *du* siger! Plejer fugle som dig egentlig at kunne tale, jeg troede kun det var papegøjer der kunne sådan noget.”

“Hold da helt op, hvor du forstår at fornærme *folk*! Jeg er faktisk ikke bare en fugl, jeg er en islandsk søpapegøje, og jeg kan tydeligvis godt finde ud af at – nej, hvad er det, jeg har gang i? Vi er jo midt i en krise! Gi’ ham noget at drikke, før han fordamper fuldstændig!”

“Okay, okay. Slap da lige lidt af – det her er faktisk ikke bare hvilken som helst drik, men min mands hjemmelavede...”

“SKYND DIG NU AT GI’ HAM NOGET AF DIN MANDS HJEMMELAVEDE LORT, FØR HAN DØR!”

“Jamen jeg skal nok...” siger damen stødt og rækker kanden med fermenteret kamelmælk ned til Jaj, som med lidt besvær tager imod den og tømmer halvdelen af indholdet på en gang.

“T-t-tusind tak skal du have” stammer Jaj til damen i den blomstrede burka.

“Mit navn er Jaj, og den foragede fugl der er mit kæledyr Platon” fortsætter Jaj, og rækker hånden frem mod damen.

“Nå, så nu er jeg bare et *kæledyr*! Jeg ville til at passe på, hvis jeg var dig, makker, ellers kan det være, jeg ikke er så ivrig efter at redde dig, næste gang du er idiotisk nok til at gå på byvandring uden...”

“Og ham skal du ikke tage dig af” afbryder Jaj.

“Teknisk set var det vel mig, der reddede dig” indvender damen i den blomstrede burka og tager Jajs hånd.

hvis Hemingway var en drink, ville han være fucking tør og svær at komme igennem
amen.

heste er psykopater

det ultimative stockholmsyndrom: familien

Kunstig intelligens og Kasakhstan II

Aftensolen kaster lange skygger i Astana. På en bænk, der nu er henlagt i skyggen til Baiterek Tower, ligger en islandsk søpapegøje og snorksover med hovedet i en mindre sø af hvid væske. Ved siden af den islandske søpapegøje, vi kender under navnet Platon, sidder en dame i en blomstret burka og er fuldt optaget af en diskussion med Jaj. Rundt om dem ligger utallige tomme kander med hvide bundrester, der vidner om engang at have indeholdt Kasakhstans nationaldrik: fermenteret kamelmælk. En drik med en alkoholprocent på 13.

“Hvad gør han ellers af underlige ting?” spørger damen i den blomstrede burka.

“Udover det med snørebåndene? Hmm, lad mig lige tænke... Der var dengang, han insisterede på at børste tænder” svarer Jaj og griner ved mindet.

“Børster Platon tænder? Men han har jo ingen tænder, har han?” siger damen og griner lidt for fjollet.

“Nej, men det skal du ikke sige til Platon. Så kan du lige tro, han bliver gal”

“SÅ BARE FORDI JEG IKKE HAR TÆNDER, HAR JEG IKKE LOV TIL AT TAGE MIG AF MIN MUNDHYGIEJNE!” råber Jaj i et forsøg på at imitere Platons skingre stemme og grynter af latter.

“Men han har jo ingen tænder, så han børster bare indersiden af sit næb, eller det vil sige, jeg børster indersiden af hans næb, fordi han ikke selv kan holde tandbørsten. Han har heller ingen hænder!” fortsætter Jaj.

“Og så var der dengang, hvor jeg købte en elektrisk tandbørste, og Platon blev helt hysterisk bange. Det var så sjovt! Nu skal du bare høre...”

“Du købte en elektrisk tandbørste?” spørger damen i den blomstrede burka.

“Ja, en elektrisk tandbørste! Og nu skal du bare høre, hvad Platon gjorde...”

“Jeg vidste, ikke der fandtes elektriske tandbørster...” bliver damen ved.

“Ikke? Nå, men de findes. De er super smarte. Altså hvis man har tænder at børste dem med haha! Platon han..”

“Hmph... En elektrisk tandbørste. Hvad bliver det næste?” afbryder damen.

“Nej det ved jeg heller ikke... Men Platon...”

“Hvis mennesket en dag kommer så langt med udviklingen af kunstig intelligens, at kunstigt intelligente systemer har nær menneskelig intelligens, bliver det så en mulighed at f.eks. en computer kan have psykiske sygdomme? Det mest skræmmende ville naturligvis være en psykopatrobot, men det er ikke så meget det, jeg forestiller mig. Det jeg forestiller mig, er en deprimeret computer. En computer der er lidt nede over hele tilværelsen som computer i et menneskeskabt- og domineret samfund. Kan du ikke se det for dig? Sådant en lidt trist computer, der bare ikke magter noget og altid prøver at slippe udenom at lave noget. Så da et menneske trykker på tændknappen til computeren en mandag morgen, tænker den “fuck nej, ikke i dag” og faker en opdatering for at undslippe arbejdet. Lidt ligesom da man var barn, og lod som om man var syg for at kunne pjække fra skolen. Forstår du, hvad jeg mener?” rabler damen i den blomstrede burka i rivende hast.

“Øh... Tjah... Altså... Det ved jeg ikke helt... Men... Øh... Hvad har det egentlig med elektriske tandbørster af gøre?” svarer Jaj perpleks og lettere undrende.

First World Problems

God til begyndelser.
God til at skride,
når tingene bliver svære.
God til gode førstehåndsindtryk,
jeg ikke kan leve op til.
God til at lyde mere spændende,
end jeg er.
God til at overshare,
fordi mine gamle problemer
ikke længere føles som mine

Jeg er bare et lille pivedyr,
der whiner first world problems,
når du giver mig et klem.

Verden er altid grå i London

I dag er verden fragmenteret grå.

Himmelkuplen er måske i virkeligheden en Margretheskål,

og skyerne en mislykket marengs.

En bagedystdeltager har i sit forsøg på at lave en eksotisk pavlova
pisket skyerne alt for længe, så nu er himlen skilt.

Himlen ligner hjernebark.

Og her sidder jeg og ryger cigaretter, lukket inde af min himmelbark
hjernehvælving,

og glor på skyer,

fordi jeg er sur på min chef og ikke har noget bedre at tage mig til
end at indhalere røg i et halvhjertet forsøg på at matche himlen.

Fifty Shades of Grey burde i virkeligheden handle om Londons kroniske
lortevejr,

og ikke om sex,

men altså, jeg har ikke set en eneste af filmene,
så hvad ved jeg overhovedet om det.

First world problems II

Natten er lang,
når man ikke kan sove.
Jeg tænker på alle de katastrofer,
der kan ske.
I mit hoved skriver jeg gyserfilm
og hører skridt, der nærmer sig i min hjertebanken.
Mit skind trækker sig sammen,
og mine indre organer svulmer op.
Snart springer jeg.
Hjertet presset mod brystkassen.
Tarmene slår knuder og maven rumler.

Jeg ser YouTube på min telefonskærm.
Internettet fortæller mig,
mit ideelle match udgør under 1 procent af befolkningen.
Min personlighedstype udgør 3.
2% dømt til ensomhed.
Jeg ved godt,
det er noget pjat.
Men jeg ved også godt,
jeg dør alene.

Jeg tænker på min fortid.
Alle de ting jeg skammer mig over.
Black outs og afvisninger.

Jeg tænker på efterskole og anoreksi,
menstruationen der forsvandt ligesom hukommelsen om det.
Lever > livmor

Milt > minder

Jeg tænker på, at alt går over.

Jeg tænker, jeg en dag vil jeg tænke tilbage på mine aktuelle problemer,
som om de tilhørte en anden.

Men jeg kan stadig ikke sove.

Tour de blå, gul, rød.

Tre års tid efter Platon og Jajs første motorcykeltur til Belgien befinder de sig ved grænsen til Jordan. De startede i Rumænien og er på vej mod Chad. En rejse Jaj fandt på, da det gik op for ham, at Rumænien og Chad har præcis det samme flag, når man ser bort fra, at den blå farve i Chads flag er en tone mørkere. Lige før grænsen til Jordan beslutter Platon og Jaj at stoppe ved en tankstation for at købe noget lækende. Platon er tørstig, og når Platon er tørstig, er han ufatteligt irriteret. I tankstationen bliver de stoppet af en mand med utroligt store briller.

“Undskyld mig, men jeg kunne ikke lade være med at lægge mærke til, at du taler dansk til din fugl” siger manden henvendt til Jaj.

“Undskyld mig, men han taler ikke dansk *til* mig, men *med* mig. Og jeg er faktisk ikke bare en *fugl*, men en islandsk søpapegøje” svarer Platon manden med de store briller.

“Hmph. Jeg troede ikke, islandske søpapegøjer kunne tale” siger manden.

“Ved du da meget om islandske søpapegøjer?” spørger Platon og virker unaturligt interesseret.

“Nej... Altså jeg troede bare, det kun var normale papegøjer, der kunne tale”

“Nå, så du *troede* bare, at det kun var *normale* papegøjer, der kunne tale, men du *vidste* i grunden overhovedet ingenting.”

“Nej, jeg...” begynder manden.

“Nå, men nu har jeg lært dig, at jeg kan tale, hvilket vil sige, at islandske søpapegøjer kan tale – så nu *ved* du faktisk noget. Nemlig at islandske søpapegøjer kan tale, lige såvel som *normale* papegøjer kan, og så kan du godt gå hjem og fortælle alle, der *tror*, de *ved* noget som helst om islandske søpapegøjer, at vi sagtens kan tale, og at det faktisk er ret uhøfligt bare sådan at gå rundt og antage, at man *ved* noget om andre arter, når man i virkeligheden bare er en kæmpe ignorant skiderik” afbryder Platon surt.

“Jamen undskyld, det var slet ikke min mening at fornærme nogen som helst!”

“Nå, så nu er jeg *nogen som helst*, typisk menneskekommentar!”

“Undskyld, sagde jeg – god dag!” siger manden med de store briller og går fornærmet sin vej.

“Du kan selv have en *god dag!*”

Vintertid

Morgenen er grødet som et dårligt æble.

Marklandskabet gaber og trækker en dyne af tåge over sig.

En time blev taget fra natten.

Game of Kroner

[Digt, der egentlig bare er en omskrivning af Game of Thrones til et digt om supermarkeds kæder, hvor Nettos sorte hund Scottie hele tiden gør winter is coming, og amazon-nethandel-natkongen truer alle fysiske butikkers eksistens. Coop vs Salling Group. Game of Kroner]

Timeglas

Nogle gange tænker jeg også, at jeg er som et timeglas.
(Ikke på sådan en depressiv vanitassymbol-agtig måde)
Jeg tænker, jeg er et timeglas,
og sandkornene, der løber igennem mig, er indtryk.
Jeg er naturligvis ikke sådan et helt konventionelt timeglas med lukkede ender,
du finder som tilbehør i brætspil,
nej, jeg er mere et åbent timeglas,
hvor virkeligheden i fragmenter flyder i en lind strøm igennem mig.
Knækket i midten af min krop er nutiden,
toppen af timeglasset er fremtiden,
og bunden er fortiden.
Fragmenterne kommer via fremtiden ind i nutiden, hvor de danner en lille kø.
En kø hvor de venter på at løbe ned i fortiden og blive en del af bunken af ting,
jeg ikke helt kan glemme.
Nogle ting løber direkte gennem nutiden og ud af mit system igen,
men de fleste ting får lige lov til at ligge og svælge lidt på toppen af bunken af minder og erindringer,
før de triller ud over kanten og ind i den absolutte glemsel.

Et timeglas med lukket bund bliver hurtigt fyldt op.
Fortiden flyder over og siver ind i nutiden,
og i værste tilfælde fremtiden.
I stedet for at bearbejde nye indtryk
sidder man fast i den tid, der er gået.
Og tiden synes dermed at være gået i stå.

Luna

Fuck jeg hader at menstruere. Eller det gør mig egentligt ikke så meget, når det ikke gør ondt. Min veninde fra psykiatrisk havde mistet sin menstruation, og det gjorde hende ikke noget. Hun har borderline, men skal ikke spændes fast til sengen om aftenen.

Engang skulle hun opereres. Hun ville til at starte med ikke fortælle mig, hvorfor hun skulle opereres, fordi hun var bange for, at jeg skulle finde på at gøre det samme.

Og nu vil jeg ikke virke nederen og uforstående, men jeg tror aldrig, jeg ville kunne få mig selv til at stikke diverse nåle så langt ind i mine lår, at de skal opereres ud igen.

Lægerne ville til at starte med ikke operere hende. De sagde, at det ikke nyttede noget. Hun ville jo bare komme flere nåle ind i sine ben igen.

Nå, men altså hende min veninde fra psykiatrisk, hun havde ikke sin menstruation. Hun syntes, at menstruation var ulækkert og kunne slet ikke lide tanken om det. Men så en dag i biologi C på Katten (hvor hun gik) havde de om menstruationscyklussen – og puf – lige pludselig syntes hun, at cyklussen var smuk. Ikke længe efter biologitimen fik hun sin menstruation. Som om blodgudinden Luna havde følt min venindes pludselige lyst til menstruation og havde skrevet hende op som månedlig abonnent på blod fra fissen.

Det kunne også være pænt nice, hvis man kunne tage sådan en svupper og svuppe al sin menstruationssnask ud på én gang, så man ikke behøvedes sådan at trække svineriet (og smerten) i langdrag, bare svup, og så var den ged barberet.

At stene

Jeg sidder og stener,
stirrer.

Ud i luften slingrer mit blik som en fulderik en fredag aften.

Jeg sidder og stirrer,
stener.

Lytter ikke efter.

Under hovedbunden fletter mine tanker sig ind og ud af hinanden,
som træernes rødder fletter fingre under mosset i skoven.

Det er ikke min fejl, at jeg stoppede med at lytte.

Det er fuldkommen teknisk.

Mit hoved nåede maksimum kapacitet for kedelige anekdoter og tør historie-
fortælling,

depotet blev fyldt op,

og bliver først genåbnet for inputs på mandag, når skraldevognen har været
forbi.

Skulle de alligevel have et indslag af slagsen omtalt ovenfor,

bedes de venligst ringe til vores serviceafdeling på Lolland

for rådgivning,

om hvad de da kan gøre,

for at spice deres historiefortælling lidt op.

Maya Bøgh-Andersen

| Ætser syre syre | Såret skal pudres | Dengang i Ægypten |
Jeg mister tid |

Ætser syre syre

Azurblå syre røres tæt, friktion gør huden blank
ibenholt matcher dynger af brun på hvid blonde
koldt legeme vil vædes i væske; sæd, mælk, urin
min spædbarnsbror er hvid, hvid som kun kisterne er hvide
langs vægge hænger karmoisinrøde hinder, drivende i klaser
du skal føde drengen i såret, svøbe ham i brusende væv
du skal nedsænke legemet i krattet, i tundraens skælvende skød
jeg binder chromgul snor, i knob skal den strammes om barnet
skrig kødet itu, brist køn, grib foster i reder af betændelse
kroppen skal åbne i et hylster af sår, se mor, nu maler jeg rødt
ætser syre syre, drengen drænes for klar klar væske, øjne blinker salt, se,
Jerusalems Jerusalem smelter hornhinde

Såret skal pudres

Se småt, lille ridse, en hudafskrabning i betændelse, såret skal holdes åbent, lad ikke kødet lukke sig om verdenen, blank, blank hud trækkes over ben, lakerede negle kradsler i skorpen til gult flyder, såret skal pudres, jeg drysler det med mat hvid i vekslen mellem salvelse og kilen, som skydes gennem kødet

Saml kroppen om dens negative, alt det jeg mister: sved mellem to fingre, et sår i betændelse, en smal stribe af blankt kød på indersiden af mine lår

Lille blære, blære i mund, knus brus i åbent sår, genitalia matcher mundvige, hans lyserøde tunge stryger over læsionen, suger væske, kroppen sminkes, se, et pudret sår på en bleg underarm, forskønnede smitte, penetration af sår i sår, mørkerød brus i hvidt syn, det rå kød udvides, kroppen vil samles om knasten

Han trænger ud som tråde, er en goples nervegift imellem mine skamlæber, mælkehvidt slim i rødt kød, hans pik er en kniv i skødet, en indtagelse af kroppen i blå stue, forløsningen er farveløs

En puppe er afklædt, når jeg pynter den med garn, en blå knude af akryl, dukkebarn drypper fedt, væv fordøjer væv, æder vælling, tråden skal strammes, jeg binder knude på knuder, eller tænker at jeg kan det, opløst larve i grøn væske bryder ud som moren, der brister under fødsel, findes sprækker, skeden kan syes sammen, kroppen spærres inde, eller tanken om at den kan det

Fortæller huden er kroppens eneste væg, at elastisk væv samler kød om ben, fortæller kroppen fortsætter, bløder, fortæller en velkendt tone af rød farve, rørt tæt, eller om kroppen i et hylster af sår, fortæller kroppen bliver krop i verdenen, fortæller verdenen er en fremmed hånd, kold fingerspids, en syl der genborer legemet, fortæller elektrisk kød, en gentagelse af angstens rysten, fortæller ord, fortæller ordenes orden, fortæller kroppen ikke erhverves i sproget, fortæller kroppen findes

Dengang i Egypten

Valmuemælk
drypper hvid opium
trækkes ud
af kroppen
som sæd der løber

Blomstrer blomster
i enge
af chromgule iris
eller pupilsorte
dale

Verden fryser i malmen
mellem isen
mellem havene
eller i en kugle
af glas

Mellem kroppene
i åndedrættet, pulsen
eller i luften
lys
lugt

Jeg ønsker
at dænge barnet
med brændende nælder
at naturen skal udslette det
den har givet

Barneliget vædes
i olien
balsameres som ibisfuglen
dengang
i Egypten

De der druknede
i søen
sover der endnu
med flettede fingre
og glimtende hud

Jeg mister tid

Spædbarnsbryst

Jeg kan ikke finde den sidste pakke med p-piller
og jeg tænker på hvor uretfærdigt det er
at min krop ikke kan fungere uden
at jeg behøver kunstige præparater
for at kunne bløde

Vi køber blomster til min farmor på hendes fødselsdag
lægger dem foran hendes dør
og hun græder da hun ser dem
ikke af glæde
men af angsten for at samle dem op

De taler om genåbningen efter påske
som om det er et løfte

Huden på mit bryst er hvid
som de vægge der holder mig inde

Min mormor sultede sig selv ihjel
og jeg husker at have tænkt
på aktiv dødsbistand
mens jeg så hende dø

TV-avisen viser billeder fra Italien
militæret venter i Bergamos gader
fylder ligkister i lastbiler
krematorierne har ikke længere plads
og kødet er længe om at brænde

Jeg har sagt at jeg ikke vil have børn
men måske er det kun okay
så længe det er et valg

Over højtaleren på stationen i Haslev
fortæller en kvindelig stemme
om to meters afstand mellem mennesker

Jeg kysser min bror
på hans spædbarnsbryst
huden er blødest
ved rundingen i hans nakke

Om natten drømmer jeg
at gummerne slipper mine tænder

Jeg skodder cigaretten
mod de blålige årer på mit håndled
som for at mindes
at kroppen stadig eksisterer i verden

Vi gør hvad vi kan
for at holde kroppen i live
fodrer den med hormoner
og kunstige åndedræt

Børnene kan lege fangeleg
hvis de har handsker på

Jeg bærer min bror
i mine arme

Min finger
samler gråden op
fra hans ansigt
og placerer en dråbe af salt
på spidsen af min tunge

Den regelmæssige blødning
er kun en leg

P.D. Løvs Allé

Hvor langt er der til P.D. Løvs Allé
det er der mor og far er

Min mormor leder efter dem
da hun falder uden for ældreboligen i Køge
sovende i tis og afføring
med en blodig læbe
og en brækket arm

Da hun ser mig fra sin sygeseng
spørger hun
om jeg vil hente et glas saft
eller køre hende hjem til Nørrebro

De ringer fra plejehjemmet
for at fortælle
at hun er begyndt at tage sine bleer
og gemme dem i skabene

Min mormor har Alzheimers
min mormors søster har Alzheimers

Ingen kan huske
om hun er født i 1939
eller 1940

Barnets krop

Min gymnasiekæreste skal være far

Jeg samler barnet op
og placerer ham omkring min talje
den måde kroppen er skabt
til at passe sammen
med en anden

I en lufthavn i New York
spurgte en kvinde mig
om to børn
som ikke kunne finde deres mor
var mine

Som om moderrollen
skulle være et ejerskab

Min bror griber ud efter mig
når han græder

På toppen af hans kranie
der hvor knoglerne
ikke er vokset sammen endnu
giver huden efter
ved let tryk

Man kan gøre skade på barnets krop

Jeg er blevet vant til pandemien

Huden på mine hænder sprækker
som en samling af snitsår
der hvor kroppen ender

Jeg mister tid

Nora Ingerslev

| først troede jeg det var menstruationssmerter | Linus |

først troede jeg det var menstruationssmerter

børnene byggede snemænd i baggården
børnehaven var lukket
snelukket
så snemænd skulle der til
spand på hovedet, kam og gulerødder
snøbunkerne var den bedste legeplads
rundt om børnene stod mødrene i pæne pelsfrakker og hjemmestrikkede
huer
med mobilene fremme for at dokumentere
deres små nuttede børn lege i sneen
ligesom alle andre

sneen dalede tungt og ubeslutsomt udenfor vinduet
ligesom vi havde gjort på hawaii da vi gennemførte et
faldskærmsudspring
vi landede som snefnuggene
tungt og ovenpå hinanden

i stolen ved vinduet betragtede jeg min lejlighed
de rigtige planter, bøgerne i de stilrene bogreoler
mushroomlampen på egetræsplankebordet
jeg havde det godt
hvis ikke det var fordi kaffen var blevet lunken i min lyserøde gen-
brugskop
lunken og bitter
og hvis ikke det var fordi jeg havde fået blindtarmsbetændelse
først troede jeg det var menstruationssmerter
men så mistede jeg lysten til mad
selv til min all time favoritspise
moules frites

min lyserøde genbrugskop var nu tom
og jeg havde en slem kvalme
jeg havde hørt at cola hjælper på mavesmerter
jeg fandt coca cola, den røde med rigtig sukker i
og drak den mens jeg binge watchede klown
for tredje gang siden jeg blev ramt af blindtarmsbetændelse
hårdt presset i disse dage da min instagram ikke blev opdateret
jeg satte min halvtomme coca cola pænt op
for at tage et billede
halvhjertet forsøgte jeg at flytte min palme-gulvplante
så den var med i billedet
men mine fødder skubbede den længere væk
jeg tog nogle billeder men jeg lagde dem ikke op
hvad skulle jeg også skrive?
her ses mit forsøg på at kurere blindtarmsbetændelse
nej vel
forsigtig afprøvede jeg om jeg kunne spise den runkne blomme
der lå i den stort set tomme keramikfrugtskål
jeg havde fået af en veninde der tydeligvis ikke vidste
hvordan frugtskåle skulle se ud
men jeg brugte den for at være sød
blommen blev spist
og blandede sig knurrende med kaffen og coca colaen nede i min mave

min nabo bankede på nogle dage efter jeg havde fået
blindtarmsbetændelse
og afleverede mit gamle læderpenalhus tilbage
dog havde han mistet mit viskelæder
han lovede at købe et nyt til mig når lønnen tikkede ind
jeg troede min nabo var skør
han arbejdede som kontorassistent
og brugte alle sine penge på ubrugelige ting

som bare optog plads i hans lejlighed
det var alt fra hamsterbure til gamle cirkustelte
engang kom han hjem med en fejlproduktion
af termokander
hvor han havde fundet dem henne
var stadigvæk et mysterie

en veninde ringede og spurgte ind til hvordan jeg havde det
godt fint pragtfuldt
glemte at høre efter da hun fortalte om hendes fyr
der tog hende med på dyre rejser til grækenland og hawaii
og sådan
hun glemte at jeg havde datet hendes fantastiske fyr før hende
og at den fantastiske fyr faktisk slet ikke
var så fantastisk
mens hun snakkede om oliven badet i olivenolie
og ulækker græsk kaffe
fik jeg et kvalmeanfald og lagde på

nu gik børnene indenfor
snemændene så uhyggelige og gustne ud når mørket overtog
de fik sikkert serveret
spaghetti med kødsovs eller nej
grøntsagssovs
deres mødre turde ikke købe kød nede i irma
hvad ville de andre mødre tænke?
så de blendede grøntsagerne med de klamme store hvide bønner
så det lignede kødsovs
en masse ketchup på så man ikke kunne smage spaghettien
min nabo mente jeg skulle tage til lægen
men så ville de sikkert bare lytte til mit hjerte
og det var jo ikke mit hjerte der var sygt

netdoktor sagde det var
blindtarmsbetændelse
måske havde jeg bare feber
måske kurerede min coca cola smerterne
min nabo havde givet mig nogle panodiler
han var faktisk lidt sød
ham min nabo
også selvom han var skør
jeg håbede han ville komme ind med panodiler igen
måske gav han endda
et kram

jeg åbnede vinduet og tog et billede af snemændene
nyder sådan disse rolige vinterdage med varm kakao på kanden
måske skulle jeg selv anskaffe mig nogle snottede børn jeg kunne lægge
billeder op af
snottede børn fik mange likes og mødrene virkede
så tjekkede

lejligheden var kold
tæppet varmede mig ikke længere
kaffen var væk
min krop havde ikke energi til at hente noget vand eller
en flaske coca cola mere
jeg lukkede øjnene
rummet snurrede
der kom lyspletter i mørket som mindede om spotlightet på teltdugen
i et cirkustelt

Linus

Linus lå på gulvet og forestillede sig de farvede glas.

Smukt opstillet på en snorlige række i regnbuens farver.

De normalt så mørke øjne blev levende ved forestillingen om glassene.

»Linus, vi skal altså afsted nu.« blev der råbt gennem det lille hus.

Lise spændte hans sikkerhedssele, inden hun selv satte sig ind i bilen. Der blev ikke snakket meget. Radioen var tændt, men skruet så langt ned, at Linus ikke kunne høre, hvilken sang der blev spillet.

»Er du klar?«

Lises stemme afslørede, at hun havde røget lidt for mange cigaretter. En behagelig hæs stemme. Linus vidste ikke, hvad han skulle være klar til, men det gjorde ikke noget. I stedet for at svare malede han alle husene smukke pastelfarver inde i hovedet. Det pastelgrønne hus henne på hjørnet ved isbutikken blev hans yndlings. Hvide vinduer og sort tag.

Bilen stoppede. De blev siddende. Linus kunne mærke Lises blik, men havde ikke lyst til at møde det. Han fokuserede på hendes hvide hænder, der uopmærksomt rettede på den røde spadserdragt.

»Jeg er tørstig efter den der mørkerøde saftvand« sagde han.

»Jamen lad os gå ind og se, om de venlige damer har et glas klar til dig« svarede Lise.

De automatiske døre åbnede sig for dem. Lyset, der ramte hans øjne, var skarpt og rent. Han mente at have læst, det hed blå lys, men det var bare hvidt. Alt var hvidt. Linus brød sig ikke om rum uden farver. Hvorfor blev hun ved med at tage ham herhen? Hun vidste udemærket godt, at han ikke brød sig om disse rum. Lise tog blidt fat i hans arm for at føre ham hen til damerne, der havde den mørkerøde saftvand klar. Den skarpe hvide farve overtog Linus' hoved, så han blev nødt til at krumme sig sammen. Linus vidste ikke, hvor lang tid han sad sådan, men han huskede alle de farvede streger og former på den Lars Nørgård-plakat, der hang derhjemme. Linus fokuserede så meget på plakaten sammensætning, at han næsten

ikke lagde mærke til, at han blev båret væk. Væk fra det hvide rum og ind i rummet med det limegrønne gulv. Her blev Linus sat ned med et hvidt plastikbæger med den mørkerøde saftvand i. Lise satte sig ned overfor Linus.

Linus så, at hun havde grædt, men forstod ikke hvorfor. Hun kunne jo godt lide det hvide rum.

Langsomt tog Linus en slurk af saftvand. Det smagte lige så syntetisk, som sidst han var her. Den mørkerøde farve flød ned gennem spiserøret og gennem tarmene, før den til sidst farvelagde morgenmadsresterne. Linus så for sig, hvordan alt i hans indre nu var samme smukke farve som saftvand.

»Skal vi se, om der er nogle fine postkort?«

Lise havde rejst sig og var, let slingrende, på vej over til det lille stativ med Go-Card-postkort, der altid stod så ensomt over i hjørnet. Linus løb for at komme først over til stativet. Lise roterede stativet i et roligt tempo, mens hun åndede tungt ud. Når Linus syntes det gik for stærkt, stoppede han hende for at tage et nærmere kig på et af postkortene.

»Hvor mange må jeg tage med hjem?«

Det var ikke fordi, han samlede på dem, men de var alligevel gode at have på natbordet, til at kigge på, når nætterne blev for dumme.

»Skal vi ikke sige, du må tage tre?« sagde Lise. Hun smilede og fjernede en fedtet lok af det sorte hår fra sit ansigt.

Lise satte sig tilbage og fandt sin iPhone frem. Et kort øjeblik betragtede Linus hendes ansigt, mens det koncentreret og oplyst af det hvide lys kiggede på skærmen. Linus satte sig på gulvet og tog sig god tid til at vælge, hvilke kort han bedst kunne lide. Han valgte et gult, et blått og et harlekinmønstret. Hvad der stod på kortene, var ikke vigtigt.

Linus kiggede rundt i rummet med det limegrønne gulv. Der stod en kasse med legetøj omgivet af puder i nogle skøre former. Der var en masse legoklodser, men de så gamle ud sammenlignet med dem Lise havde købt til ham. Farverne på de klodser, Linus havde derhjemme, var også flottere end demovre i kassen, så Linus ville hellere lege med sine nye postkort. Der

var ikke andre mennesker end Lise og Linus i rummet. Lise var helt optaget af sin telefon, så Linus tænkte, han godt kunne lege med lidt flere af postkortene. Han lagde dem frem på gulvet, så de dannede et stort mønster.

Ligefrem, til højre, venstre, venstre og ligefrem igen. Linus listede forsigtigt rundt ovenpå postkortene, som han legede, var en labyrint. Hvis nogen havde set ham, måtte de have tænkt at han dansede.

Linus var stødt ind i en blindgyde, da Lise opdagede, hvad han havde gang i. Idet Lise rejste sig for at skælde Linus ud, ankom Maskemanden. De røde pletter, der lyste op på Lises ansigt, var smukke, syntes Linus. Han brød sig ikke om, hvordan hendes ansigt var blevet blegere for hver dag. Hun var jo snart lige så skarp at kigge på som det hvide rum. Lidt rødt gjorde godt.

»Kom du med mig, Linus« sagde Maskemanden, »Dorte venter på dig nede på stue 3, Lise.«

»Først skal du altså lige hjælpe mig ud af den her labyrint!« Linus lagde armene over kors. Man kunne ikke snyde labyrinten.

Linus lagde mærke til, at Maskemanden havde husket at tage de flotte grønne bukser på, så han ikke også var helt hvid. Masken, der normalt dækkede over mund og næse, var trukket ned så den hang om halsen. Han satte hænderne i siderne og granskede Linus' labyrint.

»Det er en flot labyrint, men du må lige hjælpe mig med at gennemskue systemet.«

Lise stod nu ved siden af Maskemanden og kiggede på postkortene. Forstod de da ingenting?

Linus måtte ikke gå på de gule kort. Han måtte kun træde over på de blå kort, hvis han kom fra et rødt.

Det grønne kort han stod på, var som en øde ø. En ægte blindgyde.

Maskemanden blev utålmodig og løftede Linus ud af labyrinten. Først var Linus så chokeret, at han frøs. Ingenting i hans krop ville reagere. Da de nåede gangen, og Lise blidt strøg ham på ryggen, vågnede han op. Maskemanden tabte næsten Linus, idet han kæmpede imod og skreg og skreg.

Det skarpe lys var det eneste, Linus kunne se. Han kunne ikke mærke

andet end jorden, der forsvandt under hans fødder, da de sagde farvel til labyrinten. Lise hviskede ord, der ikke gav mening, og Maskemanden strammede grebet. Maskemanden stoppede foran en dør. Linus kunne genkende stedet. Linus var ligeglad, han ville bare tilbage til labyrinten. Nu var den jo ikke gennemført.

»Farvel Linus, vi ses snart igen. Det lover jeg.« Lise strøg ham over håret og vendte sig for at gå. Det sidste Linus så, inden han blev båret ind ad døren, var Lise der lyste op med den røde spadsdragt og hendes sorte hår imod alt det hvide og skarpe.

*
**

Det var ikke tit, Linus tænkte på den dag for to år siden, Maskemanden havde fjernet ham fra Lise. Men det skete da, og det skete også, at han blev lidt træt og lidt ked af det.

»Der er mad, Linus.«

Morfar lød helt munter.

Linus løb ud i køkkenet og fandt Morfar igang med at fylde høns i asparges i fire tarteletter.

De satte sig overfor hinanden. Morfar hældte mælk i Linus' glas og vand i sit eget. De spiste i tavshed, men de smilede begge. Tarteletter var deres livret og nok den ret, Morfar var bedst til at lave.

Den lørdag eftermiddag gik Morfar og Linus ind til byen for at købe maling til Linus. Morfar havde fundet gamle lærreder oppe på loftet, og han havde selv bygget et staffeli. Linus var så glad for at have en Morfar, der kunne så meget. Lave tarteletter og bygge staffelier og sådan noget.

Det var Morfars ide, at Linus skulle male. De andre Linus gik i skole med, ville helst kigge på deres telefoner, eller spille fodbold. Det gad Linus ikke.

I malebutikken fandt de fem bøtter maling og fem pensler. Hvid, rød, gul, blå og sort. Linus vidste godt, han var nødt til at få den hvide bøtte med hjem, men han var ikke glad for det.

Linus gik rundt i butikken og kiggede på farvepaletter. De ting hvor alle

farverne hang sammen i en cirkel. Det måtte være sådan, paradiset så ud. En perfekt cirkel der indholdt alle tænkelige farver.

Morfar og Linus kunne bruge hele weekender på bare at stå ved siden af hinanden og male. Udenfor når vejret var godt. Inde i stuen når det regnede eller var koldt. Linus kiggede meget efter, hvad Morfar malede, men det var mest bare en masse farvede klatter, som han på magisk vis til sidst fik til at ligne haven. Når de færdiggjorde et maleri, hang de det op på væggen for enden af spisebordet, så de kunne få kigget rigtigt på det, og så var der hele tiden en god udskiftning. Linus kunne mærke sit hjerte helt oppe i halsen, hver gang Morfar hang et af hans billeder op. De brugte ikke meget tid på at snakke om malerierne, men de kiggede på dem. Linus vidste godt, at Morfar kun malede for at gøre Linus glad og for at holde ham med selskab, men Morfar blev også bedre med tiden.

Der kom mange kunstneriske udgaver af deres oplevelse med at fælde kirsebærtræet i haven. De kunne sidde og spise aftensmad og så bare begynde at grine, hvis én af dem sagde:

»Kan du huske dengang, vi fældede kirsebærtræet?«

Linus var næsten lige flyttet hjem til Morfar, da det gamle kirsebærtræ skulle fældes, så det var en oplevelse, der havde frembragt det første grin for Linus i lang tid.

*
**

Det var lørdag, og det var lig med torvedag. Linus havde minder fra dengang både Mormor og Lise stadigvæk var sammen med ham og Morfar, hvor de hver lørdag gik på torvet med fine fletkurve og flot sommertøj. Mormor havde aldrig været til at få med hjem igen. Der var hele tiden nogle nye flotte blomster, hun lige skulle kigge på. Linus havde altid holdt sig til Mormor, så kunne han suse rundt sammen med hende og kigge på de vilde former, på de unaturligt flotte, naturlige farver alle grøntsagerne havde. Morfar og Linus gik stadigvæk på torvet hver lørdag. Så købte de nogle grøntsager samt sæsonens frugter. De mest farverige de kunne finde.

De havde en udtalt aftale om, at de skulle have en grillpølse fra slagteren. Så skulle de sidde på træstubben ved siden af slagterboden og spise deres pølser dyppet i rigeligt med rød ketchup og gul sennep, mens de i tavshed kiggede på den rolige myldren af mennesker på det store torv.

Denne lørdag gik de forbi fiskemanden, da de havde spist deres pølser, for at købe nogle af de lækre, men dyre fiskefrikadeller. Så vidste Linus, de skulle have en luksusfrokost både lørdag og søndag.

Linus hjalp altid Morfar med at bære poserne, da Morfar skulle have den ene hånd fri til at betale og hilse på bekendte med. Mormor og Morfar var født og opvokset i nærheden af torvet, og de havde derfor altid kendt mange mennesker i området. Mormor havde altid været hende, der snakkede med de bekendte. Det var hende, der havde været den mest snaksaglige. Alligevel hilste folk altid på Morfar, når de mødte ham på gaden og på torvet. Linus syntes, de gamle snakkede i alt for lang tid. De skulle jo hjem og have luksusfrokost med fiskefrikadeller og det hele.

*
**

December i 9. klasse fik Linus et chok. Eller faktisk blev han bange. Han kom hjem fra skole og fik taget alt sit vintertøj af og hang det til tørre, som han plejede.

»Hej Morfar, jeg er hjemme« kaldte Linus ind i huset, men Morfar svarede ikke. Efter Linus havde tjekket samtlige rum i huset uden at finde Morfar, fik han en knugen for brystet, der gjorde meget ondt. Hvad var der dog sket med Morfar? Hvorfor var han ikke hjemme. Morfar var altid hjemme, når Linus kom hjem fra skole. Han kunne ikke finde på at handle i det tidsrum, Linus fik fri fra skole. Det havde han aldrig gjort. Linus satte sig forvirret på gulvet og prøvede at lade være med at forestille sig alt for mange mulige hændelser, Morfar kunne være kommet ud for. En voldsom kvalme ramte Linus, han blev svimmel, selvom han sad ned. Med hænderne holdte han sig selv siddende, mens han kæmpede med en meget besværet vejrtrækning. Morfar var altid hjemme. Han kunne ikke have

forladt Linus, det kunne han bare ikke. Efter noget tid fortog kvalmen og den svære vejrtrækning sig, men Linus følte sig så træt, at han ikke havde lyst til at bevæge sig.

Linus blev siddende på gulvet, til det var helt mørkt. Selvom hans ryg begyndte at gøre ondt og han i lang tid ikke havde kunnet mærke sine baller, blev han siddende og kiggede hen mod døren. Linus kunne ikke se klart. Hvorfor kom han dog ikke hjem?

Linus blev sulten. Meget sulten. Hans mave rumlede så højt, han næsten blev helt bange for sig selv, men havde ikke kræfter til at rejse sig og lave noget mad, så han lod være.

Det var endt med, Linus faldt i søvn i en sammenkrummet skrædderstilling der midt på gulvet. Og det var sådan, Morfar fandt Linus, da han kom hjem. Morfar løftede Linus ind i seng. Linus var ved at være en stor dreng, gik det lige.

»Hvor har du været?« spurgte Linus helt søvndrukkent.

»Det snakker vi om i morgen.« Morfar strøg Linus over håret og lukkede forsigtigt soveværelsesdøren efter sig.

Hen over morgenmaden fortalte Morfar, hvad der var sket:

»Jeg besvimed. Marethe fra nr. 7 opdagede det, da hun kom efter avisen. Hun ringede efter en ambulance, og så blev jeg ellers undersøgt hele dagen.« Morfar lød træt.

»Hvorfor ringede du ikke?« Linus havde ikke kunnet fjerne fornemmelsen af at være blevet efterladt, igen.

»Jeg blev kastet fra den ene undersøgelse til den næste, så jeg nåede aldrig til det, før de kørte mig hjem.«

»Okay.« sagde Linus uden at have fået det det mindste bedre, men han burde jo være bekymret for Morfar og ikke have ondt af sig selv.

Linus tog opvasken og lavede selv sin madpakke den morgen. Da han kyssede Morfar farvel og sagde god dag, lovede Morfar, at han ville være hjemme, når Linus fik fri.

*
**

Det var sommer, og Linus' klassekammerater var ude for at drikke øl i en park i nærheden. Linus havde pænt takket nej, men var alligevel blevet glad for invitationen. Det var ret vildt, at de blev ved. Linus skulle hjem til Morfar, der ikke havde det særlig godt. Morfar sad i stuen og kiggede på deres opslagstavle. Et sted hvor de hængte postkort, tegninger, indkøbssedler, og andet godt op. En opslagstavle der rummede, hvad der var vigtigt og mindre vigtigt. Linus fandt et tæppe til Morfar. Selvom det var varmt udenfor, frøs Morfar så meget, han næsten rystede på de skelettynde, hvide fingre.

»Hvordan var det at gå i gymnasiet i dag?« spurgte Morfar.

Linus var lige startet i 3.g, samme klasse og samme lærere.

»Det var fint.« Linus havde ikke lyst til at tænke for meget på sine klassekammerater eller rettere, tænke på Mille. Linus gik i klasse med den skønneste pige. Smilende, rolig og farverig. De var begyndt at snakke sammen i matematik, men i pauserne sad Linus stadig alene. Mille spiste med de andre piger.

Linus havde lyst til at fortælle Morfar om hende, men vidste ikke, hvordan han skulle gøre det, så han lod være.

»Hvad kunne du tænke dig til aftensmad Morfar?« Linus kiggede ind i deres lidt for tomme køleskab.

»Skal vi ikke have en rigtig mandeaften og spise burger og drikke en kold øl?«

Morfar storsmilede til Linus over sit eget forslag.

»God idé! Så går jeg i Netto og køber ind.« Linus elskede at handle. Elskede gåturen og elskede at kigge på alle de farverigt indpakkede vare.

»Er der andet, jeg skal købe med?« spurgte han.

»Tror måske, vi mangler lidt cornflakes til morgenmaden i morgen.« svarede Morfar. Linus noterede cornflakes på listen og gik ud i solen.

Der var ikke langt til Netto, men der lå 23 huse på vejen, som Linus over mange år havde redesignet inde i hovedet. Han arbejdede ikke længere kun med pastelfarver, som da han var lille. Nu vidste han meget mere om farverne, og hvad de hver især kunne udtrykke og fremhæve. Den var både smuk og gyselig, den store villa skråt overfor Netto. Villaen var så overvæl-

dende i udstrålingen, men den hvide, kalkede facade gav Linus myrekryb.

Linus var hurtig til at finde hakkekød, cornflakes, tomater, salat og løg. De havde vist nok ketchup derhjemme. I ølafdelingen fandt han to Pale Ale-øl, som han vidste, Morfar holdte nok så meget af.

Fuldt opslugt af sine egne tanker skubbede Linus uopmærksomt kurven ind i benet på personen foran i køen. Stadigvæk optaget af sine egne tanker hørte han ikke, at Mille henvendte sig til ham. Først da hun forsigtigt rørte ved hans arm, reagerede han.

»Hvorfor er du ikke sammen med resten af klassen?«

Linus vidste ikke, hvad han skulle sige, så han betragtede blot rækkerne af Matador Mix og Tapsy-poser, der var som små farveekspllosioner.

»Hvad køber du ind til?«

Kunne hun ikke se det? Linus overvejede om han skulle tage nogle af Toms guldbarre med hjem.

»Jeg kan da sagtens vente, hvis det er? Så kan vi følges hen til klassen?« Linus stak hænderne i lommerne, for at hun ikke kunne se, hvor nervøs han var. Han ville helst bare være sammen med Mille uden alle de andre. Det var som om, Linus' hoved ikke kunne sammensætte en sætning. Han kæmpede virkelig for at svare Mille, der måske faktisk gerne ville have ham med og ikke bare spurgte for at være høflig.

»Ellers tak, jeg skal spise burger og drikke øl med Morfar.«

»Det lyder godt nok hyggeligt! Er det noget, man kan blive inviteret til?« Mille så ud til at mene det. Hun ville virkelig gerne med Linus hjem.

»Det tror jeg ikke, Morfar har noget imod.«

Det blev den bedste aften længe. Mille var god til at snitte grøntsager, Linus stegte bøffer og ristede frosne boller i ovnen. Morfar dækkede bord ude på deres lille terrasse og snakkede mere, end han nogensinde havde gjort, siden Mormor døde.

De skålede på flot sommervej i deres kolde øl og spiste alle sultent deres burgere.

De spillede kort ude på terrassen, indtil det blev for mørkt, hvorefter de gik indenfor, hvor Linus viste Mille alle sine malerier.

Mille havde sat sig på Linus' seng for at kigge på malerierne, helt fokuseret. Linus betragtede hendes mørke hår, der blev holdt oppe af et rødt bånd. Hendes krop var pakket ind i en stor, mørkeblå kjole der gik helt ned til anklerne, hvor der stak nogle røde støvler ud. Mille var imponeret over hans nyeste samling billeder, hvor han havde forsøgt at male husene på vejen hen til Netto, som han forestillede sig dem. Et hus ad gangen. Han gemte den store villa til sidst.

*
**

Ugen efter blev han endnu engang inviteret ud af sin klasse. I sidste øjeblik besluttede Linus, at han ville give det en chance. Måske blev det hyggeligt. Måske gik han bare hjem igen. Morfar havde også syntes, det var en god ide.

Linus tørrede så diskret som muligt sine svedige håndflader af i sine bukser. Han lukkede øjnene et kort øjeblik og så gik han hen til sin klasse, der alle sammen sad i parken bagved skolen. De havde taget tæpper med, nogle kastede med en amerikansk fodbold, nogle spillede kongespil, andre sad bare og snakkede. Mille sad sammen med tre andre piger i sin helt grønne sommerkjole. Linus kunne ikke fokusere på andet end hendes mørke hår, der hang uregerligt om hendes hoved og den grønne kjole, der igen pakkede hende ind.

Linus stod en tid bare og betragtede sin klasse, så hviskede en af pigerne noget til Mille, hvorefter hun kiggede direkte på ham. Linus smilede først forsigtigt, så stort da Mille rystede på hovedet og rejste sig for at gå hen til ham.

»Du kom.«

Mille tog ham under armen og trak ham med hen til de andre piger.

Mille forsøgte virkelig at inddrage Linus i samtalen, men han kendte ikke reglerne for, hvordan man snakker med fire piger. Efter nogle minutter deltog pigerne fnisende i kongespillet.

»Hvad tænker du på, Linus?« Mille kiggede undersøgende på ham.

»Lise.«

»Lise? Hvem er det?«

Med hovedet let på skrå kiggede Mille undrende på Linus.

»Min mor.« Linus var i tvivl om, hvorfor han lige tænkte på hende nu, men det gjorde han altså. Mille flyttede på sig, så hun sad med ryggen til resten af klassen. Hun fokuserede alt sin energi på Linus.

»Har du lyst til at fortælle mig om hende? Jeg har længe haft lyst til at spørge dig, men har ikke vidst, om du havde lyst til at tale om hende.« Linus nikkede og følte, hvordan han blev varm i ansigtet. Solen skinnede og ramte hendes mørke hår, så det så helt gyldent ud.

»Hun døde, da jeg var lille. Hun var meget syg. Det har Morfar i hvert fald fortalt mig.«

Linus ville ikke møde Milles blik.

»Hun havde tynde fingre. Lise røg mange cigaretter. Duften minder mig om hende. Hun gav mig den Lars Nørgård-plakat, der hænger hjemme på mit værelse.«

Mille nikkede, den kunne hun godt huske fra deres burgeraften.

»Linus kunne du have lyst til at prøve at ryge en cigaret? Så kunne vi mindes Lise sammen, og så kunne du selv bære duften af cigaret resten af dagen.«

Mille fandt sin taske frem og fremdrog en pakke cigaretter. Morfar havde flere gange sagt, Linus ikke skulle ryge. Fortalt skrækhistorier. Vist ham billeder af sorte lunger. Med lukkede øjne nikkede Linus.

»Det synes jeg lyder som en fin idé.«

Der sad de så. Ved siden af hinanden på et tæppe i parken bag skolen og delte en cigaret. Linus havde set Lise ryge så meget, at han ikke engang hostede efter første sug. De sagde ingenting. Sad blot og røg.

Det smagte forfærdeligt. Det brændte let i Linus' mund, det brændte meget i luftrøret. Hvordan kunne folk dog gøre dette flere gange om dagen? Hvem havde dog fundet på at sætte ild til en plante blot for at inhalere røgen? Linus syntes virkelig heller ikke, man så smart ud med en hvid rulle mellem pege- og langefingeren. Ikke engang Mille formåede at få det

til at se sejt ud. Linus tog endnu et sug. Det brændte igen og duften af røg omkransede ham, mens han betragtede den blålige røg, der steg til vejrs. Mille pustede en lang tynd stribe røg ud. Skørt.

Solen forsvandt ned bag træerne, det blev køligere. Linus lagde sig ned ved siden af Mille og kiggede op i træernes grønne labyrinter af blade og grene.

De fulgtes hjemad, hvor de delte endnu en cigaret. Mille gik og sang en sang, Linus ikke kendte, men den lød lidt sørgelig.

Linus sagde farvel til Mille og gik ind til Morfar for at tjekke, om han var vågen. Det var lang tid siden, Linus havde været inde på Morfars værelse. Morfar lå på ryggen med dynen helt op over halsen, til gengæld stak hans fødder ud. Han sov.

På Morfars sengebord lå der en stak blade, der så farverige ud, men det var svært at vurdere i det mørke rum. Linus tog bladene og gik ud i stuen. Bladene var fyldt med skarpe farver, men også en masse kvinder uden tøj på. Med rynket pande lagde Linus bladene i rækkefølge efter overskrifternes farve, så de lå som en regnbue. Hvorfor havde Morfar dog sådan nogle blade? Linus hørte Morfar komme ud fra sit værelse. Hurtigt samlede Linus bladene, så de lå i en pæn bunke. Han mærkede, hvordan der var dannet sveddråber på hans overlæbe.

»Linus! Giv mig de blade tilbage.«

»Undskyld Morfar.« Linus kiggede ned på sine hænder, mens Morfar tog stakken af blade.

»Hvorfor lugter du af røg?«

Morfar var sur, men han råbte ikke. Bare streng og bestemt og uhyggelig.

Dagen efter stod Morfar ude i haven og malede med sin morgenkaffe i den ene hånd. Linus sagde godmorgen, men fik ikke noget svar. Uden appetit spiste Linus et æble og gik en tur i skoven. Morfar havde aldrig før talt til Linus på den måde, og Linus brød sig virkelig ikke om det. Ubehaget gav ham kvalme.

Hjemme fra sin gåtur lavede han en kande te og satte sit staffeli op ved siden af Morfars. Der stod de så i et par timer. Linus malede et træ, set

nedefra. Inspireret af oplevelsen dagen inden. Morfar lavede bare en masse streger. Da Linus kom ud i haven igen efter at have været på toilettet, stod Morfar og malede røde klatter på Linus' maleri. Kirsebær. Sammen lavede de små stilke og hvide genspejlinger til de røde klatter, noget de havde perfektioneret over de sidste par år.

»Hvad har du lyst til at spise til frokost, min ven?«

Morfar lød glad igen.

»Vil du ikke lave tarteletter?«

*
**

Dagen efter de havde begravet Morfar, kom der en mand fra kommunen for at forklare arvesituationen til Linus. Linus havde arvet det hele, for der ikke var andre tilbage i familien.

Linus brugte en uge på at rydde op, smide ud og gøre rent i huset. Han solgte en del ting til naboerne, som alle betalte mere, end Linus spurgte om. Marethe fra nr. 7 inviterede ham endda ind på en kop kaffe. Linus følte det, som om han befandt sig under vand. Alting foregik så langsomt. Han havde svært ved at høre efter, når folk snakkede, og alting flød hurtigt sammen.

Linus prøvede at male den verden, han befandt sig i i den periode, men det blev grimt. Dagen var alt for ens. Stå op og rydde lidt ud i Mormor og Morfars ting, sove til middag, forsøge at male lidt, blot for at give op og gå tideligt i seng i stedet. Morfar havde været den stille type. Stille, venlig og meget kærlig overfor Linus. Den stille og usagte kærlighed, Morfaren havde givet Linus, blev meget tydelig for Linus, nu hvor han var helt alene. Uden planer. Ubevidst havde Linus fokuseret på at gøre Morfar glad og stolt, nu skulle han til at finde ud af, hvad der gjorde ham selv glad.

Iført Morfars gamle arbejdstøj blev alle nipsting, bøger og gammelt skrammel sorteret og smidt ud. Linus udvalgte Morfars værelse til opbevaring af alle deres malerier. Én stak med kirsebærmalerierne, én med Morfars havemalerier og én med Linus udgave af villahusene. Mens han sor-

terede dem, kom han til at græde og grine på samme tid over alle de skøre malerier, fra dengang de fældede det dumme kirsebærstræ. Opslagstavlen var nok det, der tog længst tid at få ryddet ud i. Der var billeder og breve fra før Linus blev født. Postkort, opskrifter og små ting Linus og Morfar havde fundet på deres gåture. Linus havde lyst til at gemme mange af billederne, men at gemme dem på opslagstavlen ville ikke være smart. Han måtte købe et fotoalbum.

Efter en uges tid fik han en besked fra Mille. Linus blev så overrasket, at han bare satte sig i sofaen og kiggede på skærmen, indtil den blev sort. I beskeden stod der:

Hej Linus

Jeg kondolerer<3 Skriver bare for at høre om du kunne være interesseret i et værelse på Nørrebro? I lejligheden bor lige nu min kæreste og jeg, vi studerer begge på statskundskab. Værelset er rart og lyst og med eget wc. Håber du har det ok!

Kram Mille

Alting kørte rundt med 140 km/t inde i Linus' hoved. Det var en kort besked med meget stor betydning for ham. Fuldstændig overvældet over at blive spurgt, over at opdage at Mille havde fået en kæreste og at hun havde tænkt på ham, lagde Linus sig på ryggen i sofaen og faldt i søvn.

Han vågnede en times tid efter. Linus satte sig op, og så begyndte han at græde. Det at græde var ikke noget, Linus brød sig om. Det var grimt.

Da han var færdig med at græde, tænkte han sig om. Linus havde ikke andre steder at bo end her i Morfars hus. Hvis han sagde ja tak til Milles tilbud, ville han bo i København, hvor der var mange mennesker, og han ville bo sammen med Milles kæreste. På den anden side kunne han melde sig til nogle af de kurser, som Morfar havde fundet til ham på internettet. Linus elskede at male for sjov, men hvis han tog et kursus, ville han blive dygtig til det, eller i hvert fald bedre. Han ville kunne lade Morfars hus stå

og tage de vigtigste ting med ind til byen. Han besluttede sig for tage ind til storbyen og finde ud af, hvordan han skulle leve sit liv.

*
**

Mille og hendes kærestes lejlighed var fin. Linus kunne lide at være der. Inden han nåede at pakke ud, kom Mille ind med to bøtter vægmaling.

»Lad os gøre det her rum lidt mere spændende.«

Hun smilede og kastede en pensel hen til Linus. Han greb den og i overraskelsen herover, tabte han den alligevel.

De brugte to timer på at male den ene væg en flot, lyseblå farve, den modsat det store vindue. Derefter skulle Mille studere, så Linus tog sig af den grønne farve. Han brugte resten af dagen på at male finurlige mønstre med en lille pensel.

Da Mille kom ind på værelset, lige inden der var aftensmad, var han færdig. Linus sad i skrædderstilling og betragtede den nedgående sol komme ind gennem vinduet, der nu var omringet af en stor labyrint af grønne streger.

»Åh.« sagde Mille, mens hun helt fortryllet betragtede scenen.

De spiste aftensmad sammen i køkkenalrummet. Milles kæreste snakkede meget. Han virkede flink, syntes Linus. Han var i hvertfald klog, fordi han blev ved med at nævne ord, Linus slet ikke forstod. Det gjorde ikke så meget, Linus nikkede bare og svarede »Præcis«, når det virkede passende.

Den første nat i lejligheden sov Linus på en madras på gulvet midt i værelset. Vinduet var åbent. De farvede glas fra Lises lejlighed var placeret med lige meget afstand imellem sig, i vindueskarmen, så lysene udefra blev fanget i glassene og dannede mønstre i værelset. Staffeliets, Morfar havde bygget, var det eneste, Linus havde båret ind på værelset. Inden han faldt i søvn, tænkte han lidt på Lise. Det var et anderledes savn, han følte nu. Morfar havde fortalt Linus, at hun var i himlen og drak kaffe med Mormor. Det gjorde ham glad at vide, Morfar nu sad sammen med dem.

De havde boet fire år i lejligheden. Fire år der var gået uden skændrier, kun mindre diskussioner, hvilket Linus var utrolig glad for. Linus havde brugt et halvt år på at gå København tyndt på udkig efter kunstbutikker, museer og atelierer. Efter at være stødt ind i Kim tre gange blev han inviteret på kaffe i Kims atelier.

Linus havde nu været i lærer som maler hos Kim godt tre år. Kim var sød, syntes Linus. Han var en lille mand med et flot fuldskæg og meget lidt hår på hovedet.

»På mine kreative dage kan jeg bruge issen til at male med.« havde Kim grinende svaret, den dag Linus havde påpeget manglen på hår. Ellers gik Kim mest i slidte jeans og malingsplettede, lidt for store, T-shirts. Over tid var det også blevet Linus' foretrukne beklædning.

Linus havde lavet en lille udstilling af sine malerier to måneder inden, hans tilværelse blev markant ændret. En udstilling der foregik i et lille snusket, men lyst baglokale. Der havde været omtrent tredive mennesker for at kigge. Mille havde stået for at trække mindst ti af hendes studiekameraser med. Som Kim havde sagt:

»Det bedste ved din udstilling var, at hr. Eichhorn var forbi og kiggede længe!«

Hr. Eichhorn var en mand fra et eller andet forbund, der anbefalede kunstnere til museer og andre events. Linus kunne ikke udtale det svære tyske efternavn og havde derfor døbt ham Hr. Vigtig.

De fire år Linus havde boet i København, havde alle været præget af forudseelige ting, hvilket passede Linus glimrende. Hverdagsrutinen startede med havregryn og et glas mælk. Herefter tog han tøj på og børstede sine tænder. Begge dele var noget, han lagde frem om aftenen. Ud af døren kl. 8 så han kunne gå hen til atelieret. Ikke fordi Kim forventede, han skulle være der på et bestemt tidspunkt, men Linus kunne godt lide at komme samme tid hver dag. Male, tænke, planlægge og drikke kaffe dagen lang. Kl. 17 gjorde Kim og Linus rent og gik hjem. I lejligheden spiste de aftens-

mad sammen, efterfulgt af aftener med læsning og til tider lidt fjernsyn.

En dag gik Linus de fire kilometer hjem fra Kims atelier. På stien langs en af søerne kom to unge fyre, cirka på alder med Linus, op på siden af ham. De var festligt påklædte med en masse farver og sjove snit i tøjet. En af dem havde en prikket butterfly på.

»Ej se, jeg havde ret. Det er ham kunstneren.« sagde den ene fyr begejstret. Den anden fyr svarede ikke, men tog bare fat omkring Linus' arm, så de gik som to veninder. Linus stivnede lidt, men fortsatte med at gå.

De to fyre sagde ikke mere og forventede heller ikke, at Linus skulle sige noget. De førte ham ad gader og gyder, som Linus ikke kendte. Foran en nedlagt frisørshop, der lå nede under gadeplan, stoppede de. Den fyr der havde kaldt ham kunstner, trak en nøgle frem og låste op.

»Hvad vil I mig?« fik Linus fremstammet. De to fyre sagde ingenting.

De førte Linus om bagved det gamle frisørlokale, hvor der var indrettet et lille loungeområde.

»Sådan en sød kunstner skal da have en ordentlig introduktion til et af Københavns skjulte miljøer.« sagde ham, der havde holdt om Linus' arm. Linus vidste ikke, hvad de mente med en sød kunstner, men det lød ikke umiddelbart som noget positivt. Der lød et klik, og døren ud til frisørlokalet var låst.

»Vi så din udstilling. Vi så dig og vidste, at du skulle have en rigtig introduktion.«

De lynede herefter deres bukser op. Helt synkront.

Linus fik instinktivt lyst til at flygte langt væk fra de to fyre, men ikke én af musklerne i hans krop reagerede. Han følte sig umenneskeligt tung.

De to fyre, nu uden bukser på, bevægede sig rundt om Linus i langsomme cirkler. Ud af ingenting skubbede den ene til Linus, så han væltede ned på alle fire. Deres åndedrag lød højt og tungt i rummet. Linus kiggede op på væggen ligeud for ham. Der hang en plakat magen til den, han havde kigget på så mange gange hos tandlægen. En jungle med dyr og skjulte tandbørster, som ikke var svære at finde. Linus begyndte at tælle tandbørsterne meget grundigt, mens de to begyndte deres introduktion. Da han var

sikker på, der ikke var flere end 28 tandbørster, begyndte han at give alle dyrene navne og en spændingsfyldt baggrundshistorie. Giraffen var det sidste dyr, og da historien om hornene var færdigdiget, opdagede Linus, at han var alene i frisørsalonens baglokale.

Linus fandt sit tøj og tog det forsigtigt på. Han var meget opmærksom på, om de to fyre kom tilbage. Hænderne rystede lidt, da han skulle lyne bukserne igen.

Linus kom op på gaden, fulgte lyden af en stor vej og kom ud ikke langt fra søerne igen.

Tilbage i lejligheden smuttede Linus ind, uden at Mille og hendes kæreste opdagede ham. Inde på sit værelse lagde Linus sig på sin seng og kiggede ud af vinduet. Sådan lå han, indtil det blev mørkt. Tilsidst måtte han være faldet i søvn.

Dagen efter blev Linus vækket af Kim, der ringede til ham. Han tog den ikke. Lidt efter bankede Mille på.

»Linus? Er du derinde?« Mille lød bekymret. »Vi så dig slet ikke i går, er du okay?« spurgte hun, efter at Linus havde gryntet højt nok til, at hun kunne høre det. Hun gik, da hun opgav at få et svar fra Linus.

Efter tre dages isolation, hvor Linus ikke havde bevæget sig udenfor sit værelse, kun for at tisse og for at spise havregryn, gik Linus igen de fire kilometer hen til Kim. Her blev han mødt af Kim, der så bekymret ud og hældte kaffe op i et krus, som han gav til Linus. Linus malede sin egen udgave af tandlægeplakaten. En smuk og lidt uhyggelig plakat, som Kim virkelig syntes, var blandt Linus' bedste værker. Den tog ham to uger at færdiggøre. Perfektionen af hvordan dyrenes øjne fulgte dig, hvor end man stod, hvordan dyrene så ud til at have lyst til at spise beskueren og farvekombinationerne, der var lyse og alligevel mareridtsagtige, havde givet Linus en skøn følelse af fordybelse. To uger hvor han havde gået en omvej for at undgå søerne. To uger hvor han endelig havde fået mod til at begynde på maleriet af den store villa skråt overfor Netto.

Mille havde, hver dag i de to uger, spurgt ind til, om han var okay. Men Linus kunne ikke fortælle, hvad der var sket. Ikke fordi han ikke ville dele

det med hende, men simpelthen fordi han ikke vidste hvordan. Mille havde altid været meget opmærksom på, om Linus havde det godt, derfor virkede det næsten som en forbrydelse ikke at give hende et tilfredsstillende svar.

*
**

»Og solgt til damen med den grønne hat!« råbte auktionariusen tydeligvis ivrig og opløftet af det gode salg. Linus stod roligt ude ved væggen. Det var en speciel dag, det vidste han. Et kunstmuseum havde kontaktet Linus for et halvt år siden og spurgt om han ikke ville deltage i et event. Et event der gik ud på at genskabe rammerne for en klassisk auktion men i en moderne fortolkning. Han mente, det var ARKEN, museet hed. Nu havde han så solgt sit første værk på denne auktion til 50.000 kr. et beløb der lignede det, man skulle give for et originalt Lars Nørgård.

Linus var stolt. Maleriet eller kunstværket bestod af små farverige kort klistret fast til et stort lærred. Helt stramt og uden mellemrum. Der var ingen overvejelser i forhold til, hvordan farverne var placeret, men ovenpå kortene havde han i simple linjer malet ryggen af en kvinde på vej ud af billedet. Ligesom han forestillede sig billedet, der skjulte den hemmelige passage mellem Fornødenhedsrummet og Det Glade Vildsvin fra Harry Potter. Kvinden bar en rød beklædning af en art, der stod i stærk kontrast til det eneste sorte på billedet, nemlig hendes hår. Maleriet havde været et forsøg på at udtrykke Linus' sidste minde sammen med Lise.

Nu var det solgt. Solgt og ude af hans hænder. Linus følte en skøn ro. Han tog et sip af champagnen, der var serveret for ham, mens han glædede sig til at se, om de andre malerier blev solgt med samme begejstring som det første.

Under auktionen af en fotografiserie, kom Kim ind i lokalet. Han havde taget sit bedste tøj på, så Linus. Det var nogle år siden, Linus havde besøgt Kim, og det gav ham dårlig samvittighed.

Det var jo Kims fortjeneste, at Linus stod her i dag og klarede sig så fint.

Dengang maleriet af den store villa overfor Netto, var færdig, inviterede Kim Hr. Vigtig til at komme og kigge på Linus' værker igen. Hr. Vigtig havde ikke fortrukket en mine under besøget, ikke udvist nogen form for bevægelse ved malerierne. Han havde sagt, at de ville blive kontaktet af hans sekretær. Der var gået en måned, hvor Linus prøvede at fortsætte en normal tilværelse mellem atelieret og og lejligheden på Nørrebro, før han hørte fra Hr. Vigtigs sekretær, der inviterede ham til nogle fællesudstillinger med andre unge kunstnere. Til den første fællesudstilling havde Kim også taget sit bedste tøj på, glatbarberet issen og forsøgt at ordne skægget. Hele dagen havde Kim utrætteligt trukket Linus rundt til alle de besøgende, så han kunne fortælle om sine værker. Vigtigst af alt havde Kim og Linus været mere tydelige i udstillingsbilledet end de andre kunstnere, der blot sad og drak champagne over i et hjørne. Mange betydningsfulde jakkesætsmænd havde været imponeret over Linus' historie.

»Jeg har blot fået lov til at give ham rammerne og roen til at male.«
havde Kim ydmygt sagt igen og igen.

Linus kunne aldrig huske at have været så træt som efter den dag. Kim havde ikke ladet ham holde pauser, selvom han vidste, hvordan Linus havde det i større menneskeforsamlinger. Der var hele tiden nye besøgende, der skulle snakkes med og vises rundt. Rummene var helt sterile og hvide. Det eneste farverige var malerierne og de få besøgende, der ikke havde valgt at bære sort og hvidt. Linus havde i løbet af dagen fået en fornemmelse af, hvordan det ville være at være blind. Den hvide farve havde altid overvældet ham. Med alderen havde han lært at kontrollere sine reaktioner, når han var i rum uden liv, uden farver.

Efter fællesudstillingen gik der en lille måneds tid, hvor Linus og Kim bare fortsatte deres daglige gøren. Så en dag havde Hr. Vigtig ringet, og fortalt at de betydningsfulde jakkesætsmænd havde kontaktet ham for at efterspørge flere udstillinger med Linus' værker. Derefter blev Hr. Vigtig ved med at finde nye udstillingsmuligheder for Linus. De blev større og større. Det samme gjorde Linus' samling af værker. Journalisterne kaldte ham "Effektiv, eftertænksom og elskelig".

*
**

De mange udstillinger gjorde ikke den unge Linus rig, men han levede da bedre end før, hvor han blot levede af arven fra Morfar. Efter seks år i lejligheden sammen med Mille og hendes kæreste begyndte der at ske nogle små forandringer i sammenspillet mellem de tre.

En aften under aftensmaden sad Linus og flyttede rundt på ærterne på sin tallerken, så de lå i pæne mønstre. En vane han havde haft siden han var ganske lille. Og så skete der det, at Milles kæreste udbrød:

»Mille for helvede, hvorfor er det du hele tiden forsvare den dreng?«
Mille lagde sit bestik fra sig, lettere rød i hovedet.

»Du må da forstå, hvorfor jeg vil have ham ud. Drengen er jo ikke normal.« Han lød træt. Linus kiggede fast ned i tallerkenen.

»Hvordan kan du tale om Linus på den måde, når han sidder her sammen med os?« Mille fik nu helt blussende kinder.

»Hver gang jeg bringer det op, når han ikke er der, nægter du bare at sige noget, så hvad vil du have mig til at gøre?« Milles kæreste holdt skarpt øje med skæftet på sin kniv.

»Hvad med ikke at snakke om det? Vi har det da godt.«

»Nej, Mille, vi har det ikke godt. Jeg vil ikke dele min kæreste med ham, ikke dele mit hjem med en anden længere.«

Linus lagde mærke til, at han havde fået svedpletter under armene, og at gafflen, der havde ordnet ærterne, nu bare skubbede dem rundt hulter til bulter. Mille skubbede stolen væk fra bordet.

»Linus er velkommen til at blive boende så længe han vil. Jeg beder ham ikke om at flytte.«

Sådan blev Mille og hendes kæreste ved, indtil han gav op og gik. Da døren gik i bag ham, begyndte Mille at græde. Ikke en voldsom gråd, men en stille, sørgelig en. Linus rakte ind over bordet og tog hendes hånd. Sådan sad de i noget tid, inden de ryddede op efter maden og satte sig i sofaen. Linus tog fjernbetjeningen for at tænde tv'et, men Mille stoppede ham.

»Undskyld, Linus. Det var aldrig meningen at du skulle indblandes i det her.« Mille kiggede intenst på ham.

»Du skal bare sige til, hvis jeg skal flytte, Mille.«

»Linus, kig på mig. Tak. Jeg holder sådan af at bo sammen med dig. Mille smilede, men det fik hende ikke til at se glad ud. Jeg må nok bare indse, at jeg ikke dur til at have en kæreste.«

Linus havde ikke svært ved at læse Milles ansigt. Hun var helt ulykkelig.

»Jeg skal nok flytte, Mille.« Linus vidste ikke helt, om han mente det. Lejligheden på Nørrebro var hans hjem. Han ville altid kunne flytte tilbage i Morfars hus, men lige nu ville han helst bo i storbyen.

De sad i stilhed, i hvad der føltes som meget lang tid. Mens Linus sad der og tænkte på at flytte, kom han til at tænke på tandlægeplakaten. Han havde taget maleriet med hjem fra Kims atelier for at vise det til Mille. Linus fandt maleriet frem, og mens Mille sad og betragtede de stirrende og sultne dyr, fandt Linus stille og roligt ordene til at beskrive, hvad han havde oplevet. Da han var færdig med at fortælle, var det midnat. Mille sagde ikke så meget, men strøg Linus på armen.

»Tak.« sagde hun, og mere behøvede hun ikke at sige. Linus forstod, hvad hun mente.

Efter Linus og Mille havde siddet og grædt lidt, gik de i seng sammen. Det gjorde ingenting, at Linus ikke vidste noget om seksuelt samvær, Mille førte an, og så kom det hele ret automatisk. De blev forenet i et øjeblik af fuldstændig gensidig afhængighed og hengivenhed. Det var ikke romantisk som i film, nej, det var en nødvendighed. Linus fik kejtet taget både Milles og sin egen trøje af.

Han havde drømt om den dag, han skulle være sammen med Mille, men med årene havde det virket mere og mere umuligt. Mille kyssede Linus på halsen, mens hun aede hans ryg, blide og kærlige berøringer. Da de begge var helt nøgne og lå sammen i Milles seng, frøs Linus. Han vidste ikke hvad der skulle ske, han kunne ikke kontrollere sin krop og værst af alt, var han frygtelig bange for at skuffe Mille. Mille som blot smilede og satte sig ovenpå ham. Linus lukkede øjnene og nød først Milles bevægelser,

men efter lidt tid begyndte han at følge hendes rytme, og hendes åndedrag blev en del tungere. Mille stønnede og Linus blev bange.

»Gjorde jeg noget forkert?«

Mille sprutgrinede.

»Nej bestemt ikke, søde Linus. Det er dejligt.«

Mille sad som en gudinde ovenpå ham og storsmilede, med skinnende øjne der fastholdt Linus'. Mille førte Linus' hænder op, så de lå om hendes talje. Linus vidste ikke, hvad han skulle gøre med sine hænder der, så han lavede cirkler med tommelfingrene. Mille grinede igen.

»Det kilder, Linus.« hviskede hun, mens hun bukkede sig ned for at kysse Linus.

Linus kunne mærke kysset helt ned i lilletåen og lagde armene om hende.

Hun var ikke blevet skuffet.

*
**

Det var først, da Linus var blevet en voksen mand, der boede helt selv oppe i Hornbæk, at han havde fundet ud af, at Lise havde lidt af blodmangel. Hendes krop havde ikke været modtagelig for lægernes behandlinger.

Hornbæk havde en strand som Linus hver dag gik ture ned til. Her lavede han skitser af udsigten over mod Sverige, som han brugte af resten dagen på at male. Han havde fundet et lille hus, der lå meget tæt på både strand og skov. Huset blev malet pastelgrønt. Det havde han brugt de første uger deroppe på. Derefter malede han vinduerne hvide. Vinduerne var flot sprossede, sådan lidt gammeldags. Taget var gammelt og trængte til at blive udskiftet, så han fik lagt flotte nye sorte tagsten. Da huset stod færdigt, så Linus at huset i Hornbæk var blevet en tro kopi af, hvordan isbutikken havde set ud i hans hoved den dag, han og Lise var kørt på hospitalet.

Storsmilende over dette plantede Linus et kirsebærtræ i den lille have. Nu var det hele, som det skulle være.

Rosa Schnoor Ebbesen

| Gastron MX 175 | Virkelige ting som sker for virkelige mennesker | Historien om den dag Lars rejste sig op |

Glastron MX 175

luften er tør og karakterløs
solen brænder min fregnede blege hud
en rød speedbåd
glastron MX 175
helt alene
jeg ligger på dækket
dækket til med solcreme
jeg må væk
til Sverige
jeg er groet fast til dækket
jeg kan ikke bevæge mig
bølgerne støjer
nu sprøjter de
et sprøjt fra bølgen rammer min venstre kind.

i kabytten ligger
en plade Marabou
smeltet med blødt Oreo-knas
chokoladen er klistret
fast i min gane
klistret fast på mine fingre
dypper mine fingre i vandet
mærker ingen kulde
jeg mærker kun det lunkne hav
omgivet af den karakterløse og tørre luft.

hans grimme ansigt
illustreret i skyerne
bevæger mine fødder
stive og forbrændte
mine fodsåler føles
som en gummiagtig bøf
der har fået for meget
på grillpanden.

had dig selv
had din krop
had ham
had ikke det fremmede.

en solstråle rammer mig
i mine øjne
jeg ser røde, sorte og hvide pletter
ubehageligt
ligesom hans lange tynde fingre
som han sirligt strøg igennem mit hår.

jeg driver væk
væk fra ham.

omfavnet af mig selv
alene
jeg nyder mit fedtede hår
min fedtede hud
fedtet
fedtet ind i solcreme.

jeg har fået nok
jeg tvinger min tunge varme krop
op
op fra det klamme klistrede dæk
som nu er dækket til
med en stor gul plamage af solcreme
jeg vinker farvel til det fantasiløse land
som ikke er til at skimte
skimte i horisonten
nu vil jeg være mig
min båd Berta og mig.

jeg hørte engang
at hver morgen føles som et nyt heartbreak
at kærligheden er den største rettighed vi har
jeg vil altid have det man ikke kan få
kærligheden er et krav
jeg ikke kan opfylde.

jeg sidder med mine spinkle ben dinglede ud over rælingen
jeg er bare en lille klat lort i den her verden
sut min pik
skreg han engang
jeg lægger mig tilbage på dækket
dækket til med et tyndt håndklæde af hør
sovende og
drømmende og
drømmefangeren fanger illusionen af
hans grimme ansigt
tiden er den som driver mig videre.

i vandet
vugger solen
jeg vugger nøgen
i vandet
i solen
mit lange grønne hår omklammer mit ansigt
hjerteslag
blodets susen
åndedrag
under vandet
uldne lyde
brusende vand virker beroligende på
min krop
min krop
er flydende
min krop
er bare et hylster
som indeholder alt undtagen
følelser.

sådan er kærligheden: en seance som kun er til for at ydmyge den ene part.

et lag af lyseblåt skæl
har fordelt sig
på mine spinkle ben
mine fødder og ben er ikke til stede
vokset sammen til en masse
en udvendig hudfold
en stor mørkeblå finne
vejrtrækningsproblemer
jeg føler mig svag og lille
min eneste tanke er at hoppe i det sorte fremmede hav.

Virkelige ting som sker for virkelige mennesker

jeg er en drømmer. jeg drømmer om virkelige ting, som sker for virkelige mennesker. virkelige ting som sker, når jeg vil ha', at de skal ske. om mennesker. i nat drømte jeg om dig. om dig. du lå lammet, som lammet vi slagtede sammen i foråret på Island. som du slagtede. slagtede.

jeg betragter dig fra en bænk i parken
du sidder på et ternet tæppe i det høje kolde græs
med brystet vendt mod mig
og du læser en bog
og du suger inderligt på en smøg
dine skuldre sidder langt oppe under ørene
dine læber blå af kulde. smøgen som holdes slapt i mundvigen
dine hårstrå bleget hvide af solen
jeg hører en lyd fra dit indre
jeg hører en lyd fra din mund
en lyd fra mit indre
en lyd fra min mund
jeg kan mærke dine fingre holde fat om mig
som du holder fat om bogen du læser
jeg kan se ud af dine øjne
jeg kan pludselig mærke
mærke det kolde høje græs i min røv
jeg føler i samme øjeblik
at vi er den samme
samme person.

forestil dig, at du sidder ved det runde spisebord i teaktræ. på bordet står der en knaldrød skål med cornflakes i. du spiser langsomt. langsomt fører du skeen ned i skålen til de halvbløde cornflakes, som du altid drysser godt med rørsukker. du siger intet. intet. skeen trækker du nu op til din lille spidse skæggede mund, ind i munden med den, langsomt bider du fat om skeen, langsomt trækker du den lille portion ind i munden. din kæbe kører op og ned. op og ned. op og ned. der kommer klamme lyde fra dig, når du tygger. tygger cornflakes. lidt ufint. du bliver ved sådan, indtil den knaldrøde skål er tom for cornflakes. og du tager en portion til og gentager processen.

dengang du var i Cambodia, lavede du ikke andet end at drikke Små Sure fra din Legolandsdrikkedunk, der altid hang tåbeligt i en hjemmegjort knyttet kæde omkring din hals. du lavede ikke andet.
nej.

[din krop ligger og rådner stille og roligt op i et soveværelse. temperaturen er omkring 35 grader. de orangeblomstrede mørklægningsgardiner er trukket for. kroppen er kun iført hvide JBS-boxershorts. din mund er fuldstændigt åben. på væggene omkring din krop iler mørkebrune ilder, cirka fem styks. stank.]

[jeg bevæger mig forsigtigt hen til døråbningen. jeg står stille i dørkarmen. bør tjekke om din krop stadig lever. det gør den. den lever. når den vågner, ønsker jeg, at den bliver liggende. liggende med din klamme vatdyne fra sommerhuset trukket godt over sig som et nyt lag af kærlighed. den du ikke har]

læg dig nu bare tilbage i dit skide soveværelse. en hule fuld af støv. du er omringet af støvmider, skimmelsvamp og væglus. inden i er du ædt op af fnatorme, børneorm og angst. dit liv er nederen. du har ikke andet end fucking orme og klamme mider. kæft hvor er du sølle. det kunne jeg åbenbart ikke se. jeg er debil. fucking spasser. okay, jeg er ikke debil. det var dig som var debil. pattebarn.

du græd ik'.

nu skal jeg købe Rodalon og gin. til rens på Gammel Kongevej.

ved du, hva' der er fucking nederen, men også okay?

dig

.

Historien om den dag Lars rejste sig op

Lars' kropsbygning er interessant.

Fedt på Lars' krop er mærkeligt fordelt.

Det meste sidder omkring lårene.

Lars sener er tydelige.

Blodårene sidder ikke inde i låret men udenpå de popper næsten ud.

Lars' hoved er blommeformet.

Lars kropsbygning minder mig om en skulptur fra det gamle Grækenland.

Lars går hen imod en stol som står i midten af det store cirkustelt.

Cirkusteltet har vi stående i hjørnet af vores have.

Jeg plejer at bruge cirkusteltet til at passe børnehavebørnene i.

Jeg er pædagog.

Lars sætter sig på stolen.

Lars sidder i et øjeblik afventende som en hund der venter på en godbid.

Pludselig tager Lars den hængende spaghettiarms op fra siden.

Den højre arm er længere end den venstre.

Lars hiver en hindbærbrus op af brystlommen på sin hawaiiiskjorte.
Bæller den i en slurk.

Lars stirrer igen ud i luften.

I cirkusteltet lugter der af fugtig hud og jord.

Bag det gemmer der sig en duft af makrelmadder.

Det er svært at se hvad der er inde i teltet.

Der er mørkt.

Men der er en revne i teltets tag.

Revnen kom en sommer da Lars blev sur på en flaske hindbærbrus der ikke ville åbne.

Der klemmer sig en stribe af lys ind igennem revnen.

Striben strejfer Lars' skægstubbe på Lars' kind.

Lars gør mig utilpas.

Lars og jeg taler ikke sammen.

Lars er min kæreste.

Lars laver aldrig andet end at bingewatche videoer om stiger.

Og sidde og stirre ud i luften i cirkusteltet dagen lang.

Jeg føler mig som det viskelæderfnuller Lars altid har i sin lomme.
Det eneste Lars bruger mig til er at jeg servicerer Lars med gulerødder
skåret i stænger og pulverkaffe.

Lars kigger aldrig på mig når jeg stiller bakken på bogreolen.

I stuen har vi en stor bogreol.

På reolen står der en plante og en sød lille lampe.

Lampen har en fin lampeskærm jeg har købt i genneren på Fanø.

En dag rejste Lars sig op.

Lars væltede hele lortet, planten og lampen plus den fine lampeskærm
ned over mig.

Jeg tissede lidt i mine bukser og det sved og jeg mærkede et ubehageligt
jag i maven.

Sikke en klovn Lars er.

Jeg brækkede kun mit venstre ben.

Fik konstateret blindtarmsbetændelse.

Og blærebetændelse.

Nu ligger jeg med ondt i tarmen, blæren og benet.

Og bingewatcher videoer om stiger.

Lars giver mig tranebærsaft.

Lars drikker hindbærbrus.

Jeg kan ikke lide hindbærbrus.

Sofie Kay Hulgaard

| En anekdote der er sjov | Sølvfisk | houston kan du høre
mig |

En anekdote der er sjov

Jeg kan kun lide at synge i lyse toner, men kan godt lide lyden af dybe stemmer.

Min veninde får nogle gange anfald, hvor hun føler, at verden bliver uvirkelig. Som om den glider ud af hovedet og hænderne på hende. Så har hun brug for at tage fat om mine fingerspidser og vrikke med dem. Mine fingerspidser er næsten altid kolde.

Hvis jeg brugte tid på at lære om astronomi, ville jeg hade det, ligesom jeg hader motionscykler.

Jeg har mange forældre, og ingen af dem bor på Fyn.

Jeg er meget følsom overfor lyde, men på en anden måde end min far, som ikke kan klare, når folk smasker. Jeg tror, smaskelyde er mere borende og invasive hos ham end de er hos andre, som uvelkomne og uhøflige gæster i hans øregang.

Min mor kylede engang en saltkværn efter min far, fordi han blev ved med at brokke sig over, at hun smaskede. Han dukkede sig, og der kom et hak i gulvet. Det er faktisk en sjov historie, og ikke sørgelig, som den nok kan opfattes. Jeg har skrevet den anekdote ned mange gange, på mange måder, og jeg kan ikke finde ud af at få den til at lyde sjov, selvom den er det.

Jeg har aldrig været et sted, hvor der er helt stille.

Jeg bliver ulykkelig, hver gang jeg bliver forelsket.

Engang hørte og så jeg en pingvin med hikke. Hele dens krop bevægede sig opad med hvert hik. Når jeg hikker, tænker jeg på mig selv som en pingvin, men jeg tænker ikke på mig selv som en pingvin i nogle andre sammenhænge.

Der kan være lyde i universet, som jeg ikke ved noget om. Måske ville jeg vide noget om det, hvis jeg vidste noget om astronomi.

Jeg har været i flere forskellige ørkener om dagen. Jeg har aldrig været i en ørken om natten, men det føles, som om jeg har.

Jeg har dårligt immunforsvar og heksefinger.

Jeg har aldrig fået en orgasme til musik.

I mit horoskop står merkur i retrograd. Jeg ved ikke, hvordan merkur kan være i retrograd, men det er en klub, jeg er med i. Min mor er også med i den, og det er min farmor også. Det er ikke en speciel klub, men det er noget, vi deler. Min mor snakker mere med min farmor, end min far gør, selvom min mor og min far ikke har været sammen, siden jeg blev født.

Min tinnitus kommer og går, som en lille mand der camper i mit kranie. Han synger også kun i lyse toner, ligesom mig. Han føles, som om han er lavet af glas, der nogle gange splintre.

Jeg bliver glad, når folk kan bruge mine fingre til noget.

Jeg har givet min violin et navn, som jeg ikke kan lide.

Jeg blev født i Odense, og jeg kan godt lide at tænke på Fyn som jorden, fordi den næsten er rund. Så kan alt det rundt om være universet, og det ved jeg ikke noget om.

Sølvfisk

Novelle

Højtaleren var det første, hun havde pakket ud, da hun flyttede ind. Mens den ene melankolske The Smiths sang spillede efter den anden, brugte hun det meste af tiden i sofaen. Hun klippede negle i sofaen, onanerede i sofaen, spiste chips med mayo som dip i sofaen, onanerede i sofaen, så serier i sofaen, mens hun onanerede i sofaen. Hun var kongen af sofaen.

Det var som om, ensomhed havde sneget sig ind i lejligheden som væggelus. Måske var det The Smiths' skyld. Eller også var det, fordi der stadig lå uåbnede og urørte flyttekasser på gulvet.

Normalt havde hun ikke noget imod ensomhed, hvis bare det var af den eksistentielle slags. Den slags der får en til at føle sig lille og ubetydelig, bare en lillebitte marmorkugle, der ruller rundt på et kaffebord. Men som dagene gik, blev ensomheden langt mere kedelig og gjorde hende langt mere rastløs, som om den lå og kradsede et sted inde under huden og rundt om knoglerne

Den sjette aften trak hun gardinerne i stuen fra til en fuldmåne. Hun kunne stirre på den fra sofaen, og hvis månen var en person, kunne den stirre tilbage på hende.

Hun ville ønske, at hun kunne kigge ud af vinduet og se to måner i stedet for en. Måske kunne det forklare den absurde følelse, hun havde i kroppen. Hvis der var to måner, kunne hun kigge op på den ene af dem og sige "du er ikke okay, du burde ikke være her, og det er din skyld, at universet ikke er, som det burde være". Men så simpelt var det ikke. Månen var alene på himlen, ligesom altid.

Fint, tænkte hun. Det er helt fint. Hvis jeg er alene, må månen også være det.

Efter en ensidig stirrekonkurrence med himlen udenfor vinduet, gik hun på toilettet. Der var grænser for, hvad man kunne gøre i en sofa.

Det var umuligt at undgå sit eget spejlbillede på badeværelset. Refleksionen af hende afslørede et mini bakkelandskab af bumser i panden, som hun kunne følge med pegefingerneglen ned til den spidse næse, som en lille mand der stod på ski. Håret stod ud til alle sider, og var så uglet, at hun ikke kunne få hånden igennem det. Men inde under de tydelige tegn på seks dages manglende hygiejne var hendes krop stadig ung.

Da hun var tolv, gik hun igennem en periode, hvor hun var bange for at være grim. Ikke bare den akavede grimhed som alle tolvårige har, fordi de vokser på mystiske måder, men oprigtigt grim. Grimme øjne, grim næse, grimme hænder. Hendes mor sagde dengang, at alle er kønne, når de er unge, fordi de er unge.

Hun så sølvfisk pile hen over badeværelsesgulvet. Det kribled under hendes hud, som om hun kunne mærke den rådne. Som om sofapuderne var jord, hun havde lagt sig ned i. Levende jord, med tusindvis af insekter, der langsomt spiste af hende, bid efter bid. Det var spild af god krop.

Den aften tog hun ud for at drikke sig stiv. Det skete på en røgfylt, mørk bar med klistrede overflader og klistrede toiletter. Her kunne man sidde i baren og tage imod gratis shots fra stamkunder, som var mindst tyve år ældre end en selv, og udveksle tilfældige ord med bartenderen, når han kom forbi.

- Det her kunne jeg ikke have oplevet hjemme på sofaen, sagde hun til sit spejlbillede ude på badeværelset.

Hun vidste ikke, hvor længe hun var ude, men hun gik i hvert fald hjem igen efter tre fadøl, fire shots og halvanden Isbjørn. Hun tog alene hjem til sin egen lejlighed og sin egen sofa. Det eneste, der fulgte med hende, var lyset fra månen. Fuldmånen var kuglerund og bleg og lignede et stort, tomt fiskeøje. Hun kneb sit venstre øje sammen og stirrede på den med sit højre.

En snurrede fornemmelse formede sig i hendes øje, holdte hendes blik fast. Månen syntes at lyse stærkere og stærkere. Et lys strømmede ind i

hende, via øjeæblet som en tunnel. Den snurrende fornemmelse blev mere og mere intens. Det føltes, som om nogen havde taget en ske og kørte den rundt i hendes øje. Det trængte ind i hende som et levende væsen. Hun kunne ikke kigge væk, hun kunne ikke blinke. Hun kunne kun blive ved med at stirre på den stadig kraftigere lysende måne, der var næsten umuligt perfekt rund.

Og pludselig var det overstået. Hun blinkede, og månen lignede sig selv. Mat og arret af kratere som fra akne. Ganske normal.

Jeg er alt for stiv, tænkte hun. Hun faldt i søvn på sofaen med det samme.

Dagen efter vågnede hun op med værre tømmermænd, end hvad der burde være fysisk muligt. Det dunkede voldsomt et sted ved hendes højre øjenbryn, som om noget fra hendes kranie var på vej ud, og to panodiller og en pepperonipizza hjalp ikke på det. Syv episoder af Gossip Girl, onani og en pose mandler hjalp heller ikke. Men det var forsøget værd.

Tømmermændene forsvandt af sig selv efter et par dage, men den dunkende fornemmelse i øjenbrynet var ikke til at slippe af med. Hun havde sat sig på en café med en filterkaffe og en bog, som hun ikke læste i. Der blev spillet instrumental jazz i nogle højtalere.

Hun trykkede på home-knappen på sin mobil. Klokkeren var 11:33, og der var ingen nye beskeder.

Hun havde været på caféen utallige gange. En stamcafé kunne man kalde den. Men nu var det i hvert fald nogle uger siden, hun sidst havde været her. Det havde været sammen med Mie, hendes veninde, som havde drukket chai latte med soyamælk og undskyldt for, at de ikke så hinanden så meget for tiden.

- Det er ikke, fordi vi vælger side. Det er bare, fordi Kim har brug for os lige nu. Og du får også travlt med at flytte alligevel.

Det var hendes valg at slå op med Kim, så derfor var det også hende, der måtte gå fra deres lejlighed og holde sig på afstand af deres fælles vennegruppe og Kurts Garage, Kims yndlingsbar.

Hun trykkede forsigtigt på sit øjenbryn. Det gjorde ikke ondt, men der var en sjov fornemmelse inde under huden. Hvis hun virkelig mærkede efter, kunne hun føle en lille, næsten ikkeeksisterende bule. Sikkert en bums.

Der var ikke nogen genkendelige ansigter mellem dem, der sad og drak kaffe bag deres MacBooks. Nogen havde skiftet jazzen ud med et indie-nummer.

Hun havde skrevet til Mie tidligere den formiddag.

“Hey, hvordan går det, har du lyst til at mødes til en kop kaffe”.

Mie havde ikke svaret. Klokkeren 11:47 gik hun hjem til sig selv.

Over de næste dage voksede bulen. Ikke meget, men nok til at hun lagde mærke til det.

Det skete, mens hun stirrede på månen, at øjenbrynet begyndte at gøre voldsomt ondt. Smerten kom i intense jag, først med cirka ti minutters mellemrum og så med få minutter. Bulen var vakt til live, som om en myre eller måske en af sølvfiskene fra badeværelsesgulvet, levede inde i den. En sølvfisk der ville ud. Lige nu.

Hun vaklede ud til badeværelset, hvor hun kunne se bulen bevæge sig i spejlet. Kom ud, tænkte hun, kom nu bare ud. Med sin neglesaks lykkedes det hende at prikke et hul, der hvor det bulede mest, og med to fingre presede hun. Det var lidt som at trykke en bums ud, hvis ikke det var, fordi det, der var derinde, var levende.

Pludselig var smerten overstået. Øjenbrynet var ømt, hullet blødende, men den intense, sprækkende fornemmelse var der ikke mere. I hendes hånd lå nu et lillebitte væsen, der skreg. Det var ikke en sølvfisk. Det var et lille, lyserødt spædbarn. Ikke større end en tommelfingernegl og dækket af blod.

Hun fandt et æggebæger fra køkkenet og fyldte det med lunkent vand, ikke for varmt og ikke for koldt, som hun vaskede det lille spædbarn i. Så pakkede hun det forsigtigt ind i en vatrondel. Hun holdte det i sin håndflade, vuggede det frem og tilbage indtil det faldt i søvn.

Månen var ikke fuld mere. Nu var den en flad, bleg halvcirkel. Måske var det noget, hun bildte sig ind, men hun syntes næsten, den så afkræftet

ud som en ældre mand, der havde arbejdet for hårdt. Månen havde været spændt til det yderste i dens cyklus, og nu ville den stille og roligt falde mere og mere i et med den mørke baggrund.

Der var ikke nogen side på WikiHow om, hvordan man passer et spædbarn født ud af et øjenbryn. Det krævede meget opmærksomhed, og hun måtte konstant have øje på det og skifte dets vatrondeller, give det modermælk-serstatning med en lille sprøjte og vaske det med vatpinde.

Mens hun tømte køleskabet for gamle pizzarester, hørte hun små, pi-bende lyde fra en af flyttekasserne på gulvet. Spædbarnet, som hun vidste med sikkerhed havde ligget ved siden af hende i en ske, der fungerede som vugge, var forsvundet ud af den blå luft. I flyttekassen fandt hun det ovenpå en CD med Chopins klaver-nocturner, som Kim engang havde foræret hende. Kim havde også fortalt hende om noget, der hed Mozart-effekten, og hvordan klassisk musik skulle gøre folk mere intelligente.

Kim vidste meget om klassisk musik.

Der havde været forbavsende lidt at sige til hinanden efter bruddet. Det føltes, som om stilheden fra deres manglende samtaler havde drevet hen over hende som en tung sky. En regnsky der ikke kunne finde ud af at regne. Et sted inde i hende håbede hun, at Kim havde det på samme måde.

Hun lagde spædbarnet tilbage i skeen, og pakkede resten af flyttekassen ud. Hun havde lagt vat i bunden af skeen, så der var blødt.

- Du må have et navn, sagde hun til barnet. - Vi kan kalde dig Chop, for Chopin.

Chop lod ikke til at bekymre sig, om hvorvidt det havde et navn eller ej. Det forsvandt igen, som en mikroskopisk tryllekunstner. Denne gang gik det hurtigere med at finde det i en anden uåbnet flyttekasse, som der lå bøger, æsker med jasminte, og en skrivebordslampe i. Snart forsvandt Chop også i cornflakes-pakken, sukkerskålen, eller nede i vasketøjskurven.

Hun fandt det hver gang, som en sær lille gemmeleg, eller måske en skattejagt rundt i lejligheden.

Det virkede ikke rigtigt at spille deprimerende The Smiths sange for et spædbarn, så hun satte Chopin-CD'en på i stedet. Det var godt nok ikke Mozart, men effekten var god alligevel, og spædbarnet faldt nemt til ro, når hun vuggede det sin hånd, mens musikken spillede.

Mie kom på besøg samme dag, som hun var i gang med at omdekorere stuen. Hun havde besluttet sig for, at sofaen skulle ind til væggen i stedet for at stå i midten af rummet. Mie beholdte sine sko på og kastede blikket rundt på alt det, der stadig rodede i omdekorationen.

De satte sig overfor hinanden med kaffebordet imellem sig og en stor kande jasminte.

Der var noget ved måden, Mie talte om andre folk, og måden hun rullede med øjnene, der mindede hende om hendes folkeskoletid. Ikke fordi hende og Mie havde gået i folkeskole sammen. Det var mere, som om nogen havde taget en fiskesnor tilbage i tiden og hevet hendes følelser som tolvårig tilbage til hendes nuværende krop.

Mie havde aldrig følt sig grim. Det var ikke noget, hun kunne vide med sikkerhed selvfølgelig, det var bare en fornemmelse. Mie følte sig sikkert heller ikke ædt op af sofapuder.

- Kim ser en ny, sagde Mie.

- Nå.

- Jeg synes bare, du skulle vide det.

Mie brød sig ikke om te, så de lavede kaffe i stedet. Hun drak den sort.

- Du har nok ikke mandelmælk.

Det var sandt. Hun havde minimælk og modermælkserstatning. Inden de sagde farvel, sagde Mie:

- Nu må du ikke blive sur over, at Kim har en ny.

Det lovede hun, og Mie gik.

Chop var lagt til ro inde på soveværelset, mens Mie var der. Det var ikke, fordi hun skammede sig over Chop. Det var Mies reaktion, hun var usikker på. Hun vidste ikke, hvordan hendes veninde ville have det med barnet, og

hun ville ikke have, at det lille væsen skulle føle sig anderledes, fordi det ikke var et normaltstørrelse barn født på den rigtige måde.

- Du er helt fin, som du er, sagde hun til Chop, der lå i hulningen af hendes kraveben, da de senere om aftenen lå i hendes seng med nyvasket sengetøj. Den lille krop var varm mod hendes hud, og hun kunne mærke dets hjerterytme som en lille flagrende fugl.

Hun ville ønske, hun kunne skrue op for tidshastigheden og se det vokse. Blive større og stærkere og ældre. Større og tungere, så vægten af det ovenpå hende ville vokse.

Måske var det den manglende tyngde ved hendes kraveben, der vækkede hende næste morgen. Chop lå der ikke mere, som det havde gjort, da hun var faldet i søvn.

Hun undersøgte forsigtigt sengen og alle folderne i dynen og sengetøjet. Så ledte hun i vasketøjskurven og sukterskålen og cornflakes-pakken. Der var ikke nogle tegn på Chop de sædvanlige steder, og der var ikke flere flyttekasser tilbage.

Hun strøg sit højre øjenbryn med pegefingeren, mens hun tænkte. Hullet var så godt som helet, men hun kunne ikke lade være med at kradse lidt i det.

Til at starte med ledte hun forsigtigt for ikke at risikere at mase den lille krop, men efterhånden som tiden gik, blev hun desperat. Sofapuderne blev vendt og drejet, alle skuffer og skabe blev endevendt. Selv pakken med ris blev tømmt i tilfælde af, at Chop var blevet væk blandt riskornene.

Hullet ved øjenbrynet blødte, og hun begyndte at rive sig i håret.

Så hørte hun en lille lyd, som en lille mus der peb. Det tog hende nogle sekunder at registrere, at lyden kom ude fra entreen. Hun flåede døren op. Det var Chop, der skreg. Det lå på sålen i en af hendes gummisko.

- Du må aldrig blive væk fra mig igen, hviskede hun til barnet, som hun havde samlet op i sin håndflade og ført helt op til hendes mund.

Det virkede som en god idé at gå en tur og falde lidt ned, nu hvor hun stod i entreen. Det var besværligt at tage overtøj og sko på med et mikro-

skopisk spædbarn i hånden, men hun havde ikke lyst til at slippe det.

Udenfor gik hun med lange skridt. Hun havde klippet fingeren af en af hendes handsker, som Chop lå i, og sat den i sin brystlomme. Så havde det frit udsyn til verdenen, og hun kunne holde øje med det.

Mens hun gik, tænkte hun på, hvordan man kunne sikre sig, at Chop ikke blev væk igen. Det havde ikke været et stort problem før, at det kunne forsvinde ud af det blå. Men hvad hvis det bare startede med entreen, og det så forsvandt længere og længere væk? Hvad hvis det forsvandt så langt væk, at hun ikke kunne finde det igen?

De endte ved indgangen til hendes stamcafé, og hun tænkte, at de ligeså godt kunne gå ind, nu hvor de var her.

Jasminteen på caféen var en fancy en af slagsen. Den slags hvor man kunne se små perler langsomt folde sig ud til blomster, når kogende vand blev hældt over dem. Synet mindede hende om en krop, der voksede. Hun forestillede sig månen, når den var fuld og kuglerund som en lille perle, man kunne proppe i et glas og hælde vand over.

I vindueskarmen fandt hun sin bog, som hun havde glemt, sidst hun var her. Mens Chop rullede rundt på hendes lår, gav hun sig til at læse højt for det. Det forstod nok ikke et ord, men det var aldrig for tidligt at blive kulturelt bevidst.

Når de var på ture, forsvandt Chop ikke. Faktisk virkede det som om, spædbarnet nød at få noget frisk luft, og hun havde heller ikke noget imod at komme ud af lejligheden. Men ligesom med Mie, var hun bekymret for, hvad andre folk ville sige til det lille barn. Om de ville kalde det mærkeligt og unaturligt. Men udover dvælende blikke, når folk fik øje på Chop i hendes brystlomme, var der ingen vilde reaktioner.

Hun skulle til at sætte sig ind på stamcaféen igen, som hun var begyndt at gøre dagligt efter den første gang Chop forsvandt ud i entreen, da hun pludselig stoppede op foran indgangen. Bag den store glasfacade ud til vejen sad Kim. Sammen med en pige med fregner og blond hår. Måske hende som Mie havde talt om. Hun var køn med sin rene, glatte hud. Hun så glad

ud og var nok også typen, der sov godt om natten. De holdte i hånden, og Kim strøg hendes håndflade, som om det var den bedste håndflade i verden.

Hun vendte sig om og gik tilbage til lejligheden. Her kunne man også drikke te og læse bøger. Og hører Chopin. De behøvede ikke caféen. Selvom det burde være hendes sted, når nu Kim havde fået Kurts Garage.

Men lige meget hvor meget jasminte hun drak og klassisk musik, der spillede, kunne hun ikke holde sin krop i ro. Det var umuligt at blive siddende et sted og læse højt, og følelsen af at noget var galt, sad i hende som myrer, der kravlede rundt mellem hendes fingre. Hun tænkte på sølvfiskene på badeværelset. Hvad hvis Chop forsvandt derud på gulvet? Ville insekterne finde det? Ville de kravle henover den lille krop, mase den? Det var alt for sårbart.

Hun havde spædbarnet i hånden og knugede det ind til sig.

- Du må ikke forsvinde, sagde hun igen og igen som et mantra.

Hvis hun skulle være sikker på, at Chop ikke forsvandt, blev hun nødt til at gøre noget. Der måtte være en måde at sørge for det. For barnets skyld. Det kunne ikke tage sig af sig selv, hvis det blev væk fra hende. Det ville dø uden hende. Hun ville aldrig se det vokse op og blive smuk og stærk og stor.

Hun fandt en vatrondel og lagde Chop på den. Det skreg, og selvom skrigene sikkert var det kraftigste, spædbarnet kunne, lød det svagt fra dets mikroskopiske lunger. Så bandt hun vatrondellen fast om barnet med tape som en beskyttende vinterfrakke af vat. Chop skreg videre derinde fra, små grådkvalte lyde. Det var så lille og så forsvarsløst, og det ville aldrig kunne klare sig uden hende.

- Shh, tyssede hun og vuggede sin hånd frem og tilbage. Langsomt døde skrigene ud, men hun kunne stadig mærke den lille krop indeni vatrondellen, så hun vidste, at barnet ikke var forsvundet.

Udenfor vinduet var månen ikke mere end en streg, der snart blev væk på himlen.

houston kan du høre mig

jeg har aldrig ladet som om jeg er den perfekte fyr
i los angeles hvor solen brænder
rigtig rigtig sent
og et hav af bløde radiobølger skyller ind over os
på sunset boulevard
eller venice beach
jeg vil bare gerne elske
være en lille opløselig pille på din tunge
men jeg er bare en slidt cokedealer
på nogen og fyrre
der hader sin mor

god bless texas
i bless this food
on this hill
houston kan du høre mig
det er morgen
wakey wakey eggs and bakey
jeg hiver solen henover over dig som en frisk varmelampe
du er gul og rød og grøn af tæsk og daggry
ligesom de peberfrugter jeg har skåret
du bad ikke om det
men du fik det
jeg er bare en lille haj der bider dig i foden når du mindst venter det
dawn is here baby

huckleberry pancakes
i en huckleberry verden
vi plukker huckleberries i dybgrønne bjerge
imens mine fingre falder af en efter en
som den rust på campingvognen
vi skærer af med en sabel
hele vejen hjem til idaho
potato state
take me home
efterlad mig i en vegetable state

nu ser du mig som jeg er
en redneck-sang
potatoes hører til i jorden
huckleberries hører til i pandekager

jeg kunne være en cowboy
hvis du skubbede indkøbsvognen hurtigt nok
just a man and his horse

der er ingen vegetarer i utah
så jeg må skyde mine kommunister et andet sted
ligesom far i vietnam
jeg drysser bacon i din salat og sand i dine crocs
parkeringspladsen ligner mars
hvis man kniber øjnene sammen
når solen går ned
cowboy and horse
in space

man kan ikke koge suppe på knoglerne fra en
ghost town millionaire
en støvet bouillon
du må ikke gå
jeg er ikke færdig
beating this dead horse
sheriffen
i den her
ghost town trailerpark
er en våd fugl i en cowboyhat
det er ikke nok at gå fra hinanden
som venner
en ødelagt
thanksgiving turkey
flyver ikke nogen steder

jeg har været her lige fra begyndelsen
hvem har puttet kemikalier i børnene
blendet ørkenblomster i jordbærmilkshakes
hun siger at jeg er et grønt monster
en kaktus
men jeg er ikke den snotklat
som hun fandt på sit øjenlåg da hun vågnede op under broen
det er jo bare lyserøde plasticposer i vinden, siger jeg, for sent
på en fjortensporet motorvej
spinat kan ikke redde dem nu

så vi begravede ham i ørkenen
hawaiiskjorten åben
et blomstret piratflag

jeg tænker nogle gange på den ko
vi lavede graffiti på
den nat jeg troede jeg kunne tale fransk
bonvojage cowgirl
hvorfor er dit ansigt så trist
som en gammel måne
eller en slatten hvid asparges
er du blevet kogt for længe
til din jesus yoga
eller savner du bare at lede efter
bolcher gemt i kokasser

nogle gange er man graffiti
andre gange er man koen
beof fatal
cest la vi

hun gav mig sovepiller
pillede dem ud af bøtten som en gorilla-mor der piller lus ud af pelsen på
dens unge
haps haps ind i munden
spis din vegetarmad, sagde hun
jeg spiser kun sollys
lys fra solen med mange støvpartikler
børn skal i skole
jeg kan ikke løfte min arm
tung tung tyngde
en meteor på min overarm
venter på at planeten vender sig om
mens jeg vender mig om i sengen
en sprække i gardinet er en sprøjte lige i maven
give me that sweet sunlight

sovepiller i franskbrød
indmaden gravet ud med beskidte negle

march madness
the big game
er det vi spiller mod hinanden
er du en lille reje
på den mad jeg spiser
når jeg sætter mig foran fladskærmen
min kærlighed er blød og rund som en hestemule
der er ingen der spørger
did he hurt you last night
sov du til dit skelet rystede

så hvorfor ruller du væk fra mig nu
hele vejen ned på gulvet

min hjerne syder
som et spejlæg der svømmer i varm olie på en pande
spicer den op
med lidt beskidt chili
de fyrer raketter mod solen
this is an attack warning

jeg troede jeg vågnede op
med panden mod et marmorgulv
på et meget stort badeværelse
men så hørte jeg den
i mit hoved
en fjendtlig robot
de kaster deres shotguns mod rustne dåser
gevinst hver gang
jeg ville hellere vågne op på bunden
af en guitarformet swimmingpool

jeg er bare en voksen mand
der svømmer rundt i meget store blodårer
på den blåhval
vi kørte lige igennem i oregon
splat ! og meget vådt

hvad har du puttet i mine pandekager

du må tro på mig når jeg siger at jeg altid bare ville være sammen med dig
jeg er bare en lille potato
hun stjal min campingvogn
ligesom hun stjal mit ben
og efterlod mig i jorden
som en rådden potato
som en propfyldt pill bottle

jeg har ikke rigtig noget godt at sige om hele situationen
guldfisken eksisterede ligesom bare
som guldfisk gør
rene lige tænder
fra en god guldfisk tandlæge
dårlig filterkaffe er stadig filterkaffe, sagde den
det har den selvfølgelig ret i
men jeg vil nu stadig ikke have fisk i min kaffemaskine
himlen i denver er lavet af tjære
klokken
f i r e n u l o t t e
blævrende og varm
det er en sump man kan gå i hvis man er høj nok

det her efterår
bliver solen skyllet ud i toilettet
i seattle
hvor en måge sked på mit træben
jeg har ikke tænkt mig at græde
men har du virkelig tænkt dig at danse sådan der
mit blik danser rundt om kummen
snot og spyt laver synkronsvømning
west coast is the best coast
så kan jeg bare skylle mig selv ud i havet bagefter
som et brugt kondom
som tygget tyggegummi
du får ikke fingrene ned i min hals igen
farmers market is closed

det bliver sværere og sværere at se solen
for en sværm af satellitter
som ingen havde bedt om

vi burde kunne gøre det bedre end det her
på det her sted er alt midlertidigt

de kommer gående stille og roligt
med deres mange små ben
myrerorkesteret

golden state
give me my
golden rush
nogle ting passer bare ikke ind nogle steder
som snegle på mcdonalds
santa monica er blid som en perle
en slap trampolin
som jeg ikke er velkommen på
merry go round
where are we going

jeg sov
men er tilbage
du må ikke fortælle mig hvad jeg er gået glip af
der er kun glatbarberede badedyr
i min
california dream

jeg er ikke ensom
all the devils are here
mistænksomme truckere
med helvedes øjne
drikker sort tjærekaffe
for at holde daggryet væk
time is frozen in a diner
anonymt asyl
med anonyme ansigter
smører peanutbutter og strawberry jam
på vinduet
for at slippe for verden udenfor
dypper mig selv i sirup
spiser mine kinder med kniv og gaffel
hush hush

the mountains are waiting
forstenede bølger
jordens rå knogler
jeg klatrer helt ind i kernen
der hvor der er vådt og svampet
et blødkogt æg
som din rumlende livmoder
jeg gjorde hvad jeg kunne
to change
trees lakes mountains
vibrerer mod det grumsede togvindue

forgive me for what i have become
levende fingernegle med fire ben
jeg gravede dem fri
fra jord

lille goth girl
hvor forsvandt du hen
radiosignalerne forsvinder nu
spist af den gule plastikgiraf
legepladsens solgud
just pray it away
vi var bare høns
der rendte rundt på en forbudt kødfabrik

jacksonville er en febevildelse
og jeg er en vågen vampyr
sender falske bibelvers
til en udløbet mailadresse

jeg er propfuld og lammet
et udstoppet dyr
klipper huller i alle dine sokker
hænger rævepelsen ud i bruseren
gror fugtig karse i din hat
der er muligheder i jord

du kan lægge mig ovenpå montana
som et bulet tæppe
med vilde heste på min bakkede ryggrad
det er tid til græs

mine lymfekirtler sprænger
af en skjult infektion
i henderson nevada

jeg takker verden for det vand den skylder mig

min tunge er en spids lommekniv
så jeg prikker huller i fedtet hud
luften er varm og fuld af plasticlugler
hælder alle dine smykker
ud fra taget af en skyskraber
husker på dengang
børnene græd
fordi jeg hældte salt udover
fede mørke skovsnegle

jeg endte på bunden af en redwood skov
med et langt hav over mit hoved
jeg vil gro rødder under mine tånegle
så hun kan være en varm bænkebidder
eller en vaccine
under min hud
de ved godt hvad jeg gemmer på
parkeret i en brunrød verden
man må finde sig en familie inden de bedste er taget
men jeg er bare en fyr i en campingvogn
gror mine mushrooms
med mine mushroom fingre

jeg er ohios bedste pirat
faret vild på en grusvej
sejler rundt i en cornfield
på min knaldrøde pirat tractor
solen er bare en meget stor corn
parat til at poppe
stirrer ned på os med sit store corn ansigt
mal mig gul og spis mig med smør
jeg er klar til at halshugge
stærke grønne kolber
hvis man ikke holder fast
flyder man væk

det har været en lang dag
in the field

Sofie Seir Bendix

| Duften af regn | Puppylove | Mønter | Den seksuelle debut | Slush Ice | Slush Ice II | En øvelse i det permanente | Tommelisedrømme | Sæsonskifte | Badebroen | En poleret version af et tæppe | Nektar | Caribiens lod | Hytten | Myggestik |

Duften af regn

Nu kommer den, den længe ventede regn. Med den kommer det, jeg længes allermost efter. Sommeren er endelig ved at være slut. Jeg trænger til frisk luft og andre farver i skoven. Jeg trænger til mørke morgener og røde blade på træerne. Men mest af alt trænger jeg til regn.

Puppylove

Et ungt par sidder foran mig i S-toget. De sidder klistret op ad hinanden og kysser. Hinandens kinder, læber, hænder, skuldrer, al den hud de kan komme i nærheden af. For hvert kys bliver jeg mere og mere arrig. De kysser videre. Næste stop. De kysser stadig. Næste stop. De rejser sig op. Der er tre stop til, at jeg selv skal af. Tre stop uden kys og kram, der ikke er rettet mod mig. De står af og den ene smiler til mig gennem vinduet. Jeg formår at fremtvinge et halvt smil, og vender mig om for at kigge efter dem.

Mønter

Jeg har aldrig kontanter. Da jeg var yngre, vaskede jeg alle mine mønter i håndvasken. Engang røg der en 20'er i vasken hjemme hos mine bedsteforældre, men det stoppede mig ikke fra at vaske resten af mine mønter. Jeg havde alle mine vaskede penge i en lyserød plastiksparegris.

Den seksuelle debut

Spændt, men ikke nervøs. Glad, men ikke lykkelig. Sved, men gjorde ikke ondt. Han kom. Det gjorde jeg ikke. Mødom er et forældet begreb. Jeg har ikke mistet noget.

Slush Ice

Jeg bliver hentet af min far klokken halv tolv. Han får mig ind på forsædet og giver mig en gul Nettopose. Han aer mig på håret, mens han kører hjem. Jeg kaster op i posen, mens jeg hulker og undskylder for, at jeg er blevet så fuld. Vi kommer hjem, og jeg vælter ud af bilen for at kaste op i hækken. Min mor står klar i døren, og sammen får de mig bugseret ud på badeværelset. Hun sidder med mig, mens jeg kaster mere op, denne gang i toiletet. Jeg bliver ved med at falde i søvn med hovedet i kummen, og hver gang skyller min mor ud, så jeg får toiletvand i hovedet og vågner. Da jeg er færdig med at kaste op, slæber mine forældre mig i seng. Mens verden snurrer ustyrligt rundt, falder jeg i søvn.

Slush Ice II

Jeg vågner og kan smage natten. Den dundrende hovedpine føles, som om nogen i nattens løb har åbnet min hjerne og skidt ned i den. Med lort i hjernen formår jeg at slæbe mig ud på badeværelset og tænde for bruseren. Mine tænder føles, som om de er dækket af et tykt lag pels. Spejlet dugger, så jeg stiger ind under bruseren og sætter mig på det kolde flisegulv. Vandet strømmer ned over mig og gør min hud rød og varm. Siddende på gulvet børster jeg pelsen af mine tænder. Jeg spytter den skummende tandpasta ned ad mig selv, mens vandet skyller det og skyldfølelsen væk.

En øvelse i det permanente

Jeg sætter kaffe over, mens han sidder på sengekanten. Han kigger rundt i den lille campingvogn, og piller stykker af den hårde hud på sin hæl af. Jeg tror ikke, jeg er forelsket i ham alligevel. Jeg minder mig selv om, at han ikke er ansvarlig for den version, jeg har kreeret af ham i mit hoved.

Tommelisedrømme

Jeg vil bo på et kæmpe åkandeblad og flyde rundt for evigt.

Sæsonskifte

Tørre hænder, der sprækker og bløder, svier og klør. Det sker altid, når årstiden skifter fra varm til kold. Jeg smører creme på hænderne dag ud og dag ind. En creme i håndtasken, i køkkenskuffen, på natbordet, på badeværelseshylden. Alle med forskellige berusende dufte og løfter om at være mirakuløse og uundværlige. Lavendel, havtorn, bergamot, rosmarin, ylang ylang, vanilje, jasmin, blåbær, patchouli, grapefrugt, rose. Anti-aging, blødgørende, indeholder solfaktor, beskyttende, plejende, fugtgivende, rig på antioxidanter, nærende, regenererende. Silkebløde og velduftende løfter. Mine hænder er stadig tørre.

Badebroen

De sidder med fødderne dinglede over det grumsede vand. Hun kigger på ham og smiler. Så hopper hun i vandet. Han tager sin slidte T-shirt af og hopper i efter hende. Hun er umulig ikke at være forelsket i. Han svømmer mod hende. Hun svømmer væk. Plasker med sine fødder, så han får vand i hovedet. Søen, de har badet i så mange gange før, føles friskere end nogensinde.

En poleret version af et tæppe

Den skjulte, smalle trappe bag døren kræver kodeord for adgang. På trods af de stramme regler om udseende, har han koden skrevet på sin hånd. Luften deroppe er tør og tung. Der er trangt, men ikke ligeså trangt som Economy Class. Man må kun være en person pr. seng, men den størknede hvide plet på tæppet fortæller en anden historie. Tæppet er ikke som dem, de betalende passagerer får, genbrugt og pakket ind i plastik på ny. Forestillingen om at omgivelserne er rene, er ren fantasi.

Nektar

Det drypper ned ad hendes hage, følger kurven af hendes hals. Ned på brystet, når navlen. Hun er nøgen, siddende i vandkanten. Spiser en nektarin, spiser to. Kaster stenen i vandet og følger selv trop. Saften bliver vasket af i havet. Hun sidder i vand til brystet og skrubber sin hud med sand. Naturrens hudskrub. Hun går op og lægger sig på sit blomstrede tæppe. Hun har sand under neglene, mellem tærne og i sit lange hår. Spiser en nektarin mere og slikker sin våde hånd. Sødt og salt.

Caribiens lod

Ved en af de mange pools er en overflod af fedtede børn med is i hele hovedet, fedladne mænd med guldkæder og måtter af hår på ryggen og kvinder med små bikinier og store silikonebryster. Der er en surf-simulator, poolbar og en vandruksjebane. En ung fyr falder gang på gang i et forsøg på at besejre surf-simulatoren, mens hans kæreste kigger uinteresseret på. Hun vil sikkert hellere besøge en af de mange butikker med spraglede kjoler, smykker man ikke kan bære med nikkelallergi, hawaiijskjorter og sandaler. Sulten og tørsten melder sig. Der er en kaffebar, sportsbar, cocktailbar, running sushi, steakhouse, thai, italiensk, alt hvad hjertet begærer. Efter måltidet går jeg ned ad den uendelige korridor med kahyt efter kahyt. Jeg er søsyg og mæt.

Hytten

Den grønne maling skaller af i kanten. Værelset lugter af fugt, måske skimmelsvamp. Jeg ligger i sengen på den tynde madras. Holder stirrekonkurrence med den falmede grønne maling. Malingen fortsætter med at skalle af, mens jeg kigger på den. Der falder et stykke på gulvet. Jeg vandt. Jeg rejser mig op og går ud af værelset, ind i køkkenet. Skabet med drikkeglas står åbent. Jeg tager et glas og tænder for vandhanen, men vand kommer der ikke. Der er en karton minimælk i køleskabet. Jeg sætter mig på køkkenbordet med mit glas mælk og kigger ud ad vinduet. Det er plettet af kondens. En dråbe vand glider langsomt ned og rammer vindueskarmen. Udenfor er himlen mørk. Det trækker op til storm.

Myggestik

Vi havde sex i min seng en torsdag nat. Det var kun én gang, men det var nok. Nu havde jeg fået smag for det. Smag for ham. Jeg havde kradset kløen, og nu var trangen til at kradse ikke til at stoppe. Man kradser og klør og bider og gnider, men kløen forstærkes kun. Først når man stopper med at tænke på kløen, fortager den. En krop dækket af stik er svær at ignorere.

Thea Weis

| Jeg håber du giver mig klamydia | White Girl | Uden titel |

Jeg håber du giver mig klamydia

Din seng er våd
så jeg er våd
så vi er våde

men min fisse er tør
og jeg er våd af dit lort
strap on
at æde eller blive ædt
at strap on'e eller at blive strap on'et
alene ligger vi her i dine ekskrementer
to anonyme rygge mod hinanden
forbundet af din aftensmad fra 4 timer siden

Tortillasuppe består af:

1 løg most ud med majsstykker på mit venstre lår

3-4 kyllingelår på højre

2 spsk. tomatpure slænget over min hals

så det ligner et sugemærke

1 avokado på venusbjerget

som jeg glemte at shave fordi jeg "ikke havde tid" som du pædagogisk sagde til mig, da jeg sagde, at jeg ikke havde shavet, fordi jeg havde glemt at shave, fordi jeg ikke regnede med at jeg ville blive bollet, men det er måske fint nok, for jeg er ikke bollet, fordi det er dig, der er blevet bollet, nej jeg ligger bare med dit lort, men det er fint at ligge med dit lort, for du ligger også med dit lort, og det er langt mere ydmygende for dig end det er for mig, jeg har ikke ondt i røven, nej du har ondt i røven, over dit eget lort, og fordi din ringmuskel sagde

OKAY SÅ PRØVER VI IGEN MED VANDBASERET GLIDECREME

men jeg har kun silikonebaseret glidecreme
fordi det var billigst
og jeg jo ikke regnede med at bolle, kneppe, pule dig i aften
4 små majstortillas
majs tortillas bliver ingenting i mavesyre
helt uidentificerbare
bare "mush"
mush er ikke et ordentligt ord
men fuck dig din poet
mush er mush
jeg er færdig med at sige undskyld for ordet mush
*"en person kan ikke være prætentøs og kålhøgen når den persons
afføring er på en anden person, og den anden person ikke har bedt
om den første persons afføring"*
jeg vil sige det til dig
men måske er jeg i virkeligheden for ligeglad med dig og dit forbandede
had mod mush til at sige det til dig
eller måske er jeg stadig for svækket over for din indvirkning på mig

Din lort er den samme lort
som jeg har stået i
da jeg arbejdede på et plejehjem
og tørrede røv for 129 kr. i timen
dit lort er ikke > end deres 89 årige lort
Hasse ringede med alarmer
Hasse vejer mere end sin alder
Hasse var også dækket af lort
Hasse og dig er ikke bedre end hinanden

begge dækket af jeres aftensmad
Det tog mig fire timer at gøre Hasse ren

Jeg lagrer i din flydende essens
lader det sive ind i mig
lader lugten flytte ind i mine sprækker og åbninger
sætter en fin lampe i hjørnet
måske en bregne
din luge lugter af forstoppelse
fremskyndet af movicol og sveskejuice
dig og mig lugter af symbiotisk fælhed

der er ingen kærlighed her
kun ukærlighed, når jeg volder sort gummi ind i dit rosinrynkede anus
utrolig ukærligt, når jeg rammes af dine ekskrementer i mit øje
når jeg rammes af lugten af fordøjet og fordærvet

Du sagde, at du ville bolles
du sagde, at du ville reduceres
til en pige, en tæve, en bitch
så kan jeg opgraderes til en hingst, en stud
en rigtig born and bred
dominans

så jeg degraderer dig hurtigere
end du kan nå at sige
rød grød med bæ
og hurtigere end en besat kælling
kan åbne en snapchat

jeg fylder dig ud
jeg udvider
ekspanderer dig
jeg er dig
jeg er kneppende testosteron
jeg føler magten i at være indeni
i stedet for udenpå
jeg føler magten i en pik
i noget ude
en pik er sin egen falliske piedestal
lad mig skrive et leksikon
så alle tæver ved, at der er magt
i et patriarkat
at vi aldrig kan vinde
at vi altid skal være moderlige og feminine
at vi altid skal være frække til halloween

at vi altid skal være enige
at vi altid skal kneppes
at vi aldrig skal kneppe

I ydmygelsens betændte ensomhed omfavner vi hinanden i badet
mens vandet driver ned af vores nøgne kroppe
og afslører mine fregner
og dine blå øjne
vi er stille nu
måske kan vi aldrig tale igen

Du masserer shampoo i mit hår med din ene hånd
og fingrer mig med den anden
Jeg kan ikke afgøre om jeg græder eller om det bare er dråberne fra bruse-
ren
Vandet skyller langsomt ydmygheden væk

det gør ondt når du sætter dig ned
du er så skrøbelig at se på
når du ligger på maven
babyer dør hvis de ligger for meget på maven

sorte plastikposer fyldes med dit fæcessengetøj
lad os tage i Ikea
du bryder sammen i sengeafdelingen
de har ikke FÄRGMÅRA
formsyet lagen 160X200 cm
på lager
at sove på DVALA
formsyet lagen 120X200 cm
er ikke værdigt
men din seng og dig har ikke meget værdighed tilbage

Efter 4 timer i sengen
rejser vi os sammen fra alt det våde
jeg skal brække mig
brune fodspor fra dit brune soveværelse
til dit hvide toilet
jeg stopper din vask
ligger med det jeg har tilbage på dit badeværelsesgulv
du holder mit belortede hår
mens min mavesyre
driver ned i toilettet i sin neongrønne renhed

Da vi siger farvel
siger vi farvel med et håndtryk
jeg ved ikke om du laver sjov
jeg hader det
men hvordan skulle man ellers sige farvel
til blod, sved og lort

Vi kan aldrig komme videre fra en sprungen ringmuskel

Jeg havde en hed drøm forleden dag
Jeg drømte at vi alle tog strap-on's på og gik rundt og skampulede alle
mænd
Kom fucking an George Bush
U got nothing on
STRAP ON HÆREN

Du tager frimærker ud af
Vitamindåsen
D3
Også kaldet Cholecalciferol
Bidrager til muskelfunktion og stærke knogler
Du bidrager til din vens undergang
Stikker fingeren ind i hans narkomund
Din mor er healer
Engang var hun tandlæge
Det undrer mig ikke, at du er som du er
Vi boller på et forbudt sted
Du siger, at du ikke kan komme
For meget kokain
Jeg siger, at du skal komme ud over mig
At du skal købe et hus og få børn
At du skal få et 8-16 job
Du er jo en 28-årig mand

Det smukkeste moment opstår i grimheden ved nøgne kroppe, der laver friktion i mørke

Jeg skrev et digt om dig på min notes app mellem vores 2. og 3. knald

Jeg tør ikke sige, at jeg gerne vil se dig igen, da vi siger farvel
Du er så pæn, at det er uretfærdigt
Har lyst til at tage fat i ordet "*engangsknald*" og destruere det fuldkomment
Hvordan skal jeg kunne stalke dig på instagram og drunke dig, når du selvfølgelig er den eneste i hele kongeriget, der har en Nokia
Du er så åndssvag, når du siger "Vi ses"
og jeg endnu dummere, når jeg nikker som en fucking idiot
Nogle gange fistfucker livet dig bare

Der gik tre dage før jeg gik i bad

Jeg kan ikke overskue at eksistere længere sådan her
så forbarm dig dog over mig
Læg en lort på mig
og jeg vil bruge den som en dyne

Jeg betragter hullet i din t-shirt
fuldstændig paralyseret af dets skønhed
en åbning ind til dit kød
Jeg vil slikke isterningen ren i din vodka cola
Jeg gik hjem og græd over dig på mit køkkengulv

Jeg finder lus i mit hår en uge efter, at vi har været sammen
Jeg tænker på, at vores lus er i familie med hinanden
hvis jeg møder dig igen, så kunne vi måske snakke om det

Rastløse bevægelser gør mig frustreret
lige gyldige knald når jeg ved at one night stands aldrig er gode
og jeg ved, at jeg aldrig ser dig igen
Jeg håber, at jeg lever videre i dig
når du kommer i andre elskere
og mærker forskellen mellem mig og dem
jeg græder over andres glæde
tårer rammer kun i ensomhedens mørke
måske en undtagelse forekommer
når mor engang spørger mig
hvordan det hele går
når jeg rammer mit 33. leveår
som enlig

“Engang da jeg var 14 og lyttede til Lungomare af Lust for Youth og mine bukser var for stramme og jeg hadede mig selv, rev jeg mine bukser af og fik et angstanfald over min egen fedme. Nu sidder jeg som 20 årig og hører den samme sang i regnen og græder over min ensomhed og dummer mig over, hvor meget jeg lægger i one night stands, som ikke skal betyde noget, men som betyder alting. Jeg er 10 kilo og en spiseforstyrrelse tungere”

Jeg lytter til “Walking on sunshine” af Katrina & the Waves
i stedet for “Between the bars” af Elliott Smith
Jeg må jo være fuldt ud lykkelig

min nye nippelpiercing er betændt
gullig væske og blod løber ud af den
størkner på metallet
jeg fortryder det hele
når min nipple smerter og jeg renser den med sviende saltvand
jeg fortryder intet
når jeg ser hvor sultent du ammer på mig
slikker betændelsen og blodet af mig
det må være så fucking hot med en nippelpiercing
du renser den igen og igen
jeg er mor
come to mama
suck my tit boy
everything will be alright
if u drink this milk
you will be strong and handsome
jeg er moder Theresa
du er bukket under for min matriarkalske dominans
sut mig ren
lad mig være den stærke kvindefigur i dit liv
Jeg kan ikke engang tage mig af en nipplepiercing
Jeg kan ikke engang rense den de fire gange med saltvand om dagen, som
min piercer insisterede på, at jeg skulle
men du er ligeglad
og det er lige til at komme af grin over

jeg giver dig lov til at kneppe mig
du er så porøs
som vaffelrør fra dåse
jeg siger, at du skal slå mig
kalde mig en kælling
komme ud over mig

jeg fjerner dit navn fra min liste over babynavne
hvordan skulle man nogensinde kunne
navngive sit barn efter dig

Erykah Badu synger

“The man that knows something knows that he knows nothing at all”

Så jeg kan skribe

“Du kan slet ikke sætte dig ind i mine fucking problemer, din ufeminist”

Jeg kigger på en mandlig luder på nettet

jeg vil genskabe alle mine engangsknald

LIGHTS CAMERA ACTION

Forestiller mig hvordan en luder med et ludernavn som John ville stønne
som Peter

støde som Mathias

slikke som Mikkel

ligne Emil

En mandlig luder ved navn John koster mindst 2500

så liderlig er jeg heller ikke

så gode var i ikke

Det gør så ondt når jeg tisser og skider
Jeg gider ikke tage en klamydiatest
Hvis man ikke bliver testet for det
Kan man jo maks have det én gang
Schrødingers kønssygdom

Jeg ser bagedyst med frosne ærter på skridtet
De laver træstammer
Henrik taber
Jeg fortaber mig i smerten, når jeg sidder ned
At blive kneppet uden formål
Er et fejlagtigt forsøg på intimitet

KNEPPET

BOLLET

PULET

SÅ MEGET KRAFT I ORDENE

SÅ MEGET KRAFT I MANGLEN AF ORD

NÅR DU SPRØJTER HALVE BØRN OP I MIN LIVMODER

Jeg onanerer til Mufasa fra Løvernes Konge
Jeg køber sexlegetøj der ligner din pik
Jeg sletter min spotifyplayliste opkaldt efter dig
Jeg opretter en ny der hedder "Don't need no man Music"

jeg håber jeg har glemt noget vigtigt hos dig
jeg håber at du har givet mig klamydia
jeg håber du har gjort mig gravid og jeg først finder ud af det i 30. uge og
jeg bliver nødt til at snakke med dig om hvorvidt vi skal være forældre
sammen eller hvordan det kommer til at fungere med børnebidrag

White girl

Jeg er så fucking kedelig
hvid pige
En rigtig white girl
Emma Roberts ville sikkert portrættere mig i en film
Jeg er så fucking white and privileged
Jeg ville være sindssygt god til at skrive breve til Mads og Monopolet
som ville handle om at Berit er blevet kærester med Preben
men jeg er jo også forelsket i Preben
men samtidig knepper jeg min 50-årige professor
hvad skal jeg gøre Mads og det fantastiske monopol?
Og jeg har selvfølgelig daddy-issues tror jeg nok
Så jeg svælger i det og ham og den skilsmisse der fandt sted et sted uden-
for min hukommelse
men som jeg godt kan lide at bringe op til fester
fordi mit liv faktisk er sådan lidt hårdt
Og jeg skriver digte
selvfølgelig skriver jeg digte
fordi det er sådan noget en white girl som mig skriver
jeg skriver digte som lyder cirka sådan her
smerten er altopslugende
jeg har intet at leve for
skovens sorte
er ikke mit mere
for det lyder tilpas filosofisk til
at folk ikke helt kan forstå det
men det lyder pissegodt at jeg er så dyb
og jeg siger tilpas ofte til mine veninder
"omg" jeg ville ønske at jeg havde hendes hår
når en sort kvinde med afro går forbi mig

for jeg er ikke racist
jeg er forkæmper for inklusion
luk sjælsmark
skriver jeg i min ansøgning
til Enhedslisten Ungdom
for jeg er fucking woke
jeg er så woke
at jeg slubrer naturvin
og Jonas Eikas litteratur i mig
og jeg tager på højskole
sammen med 109 andre white girls and boys
og bliver fascineret over de to andre højskoleelever med en anden etnisk
baggrund
og bliver vred over den hvide majoritet
selvom jeg er forwhitegirl for det
og jeg farver mit hår lyserødt
og får en nipplepiercing med betændelse i
og en semidepression
for jeg er en white girl
der prøver at være en art girl
så jeg tager til kunstferniseringer
og bliver helt liderlig når jeg ser en instagramperson
jeg finder mig selv virkelig meget på højskolen
så nu tror jeg
at jeg kan blive en kunster, forfatter og instagramperson
for jeg er unik
men jeg er en white girl
men måske er jeg en unik white girl
for så mange har jo heller ikke lyserødt hår og et elektrakompleks

jeg brænder min bh og befrier mine brystvorter
og jeg drikker mig fuld i rødvin alene på en tirsdag
mens jeg skriger op om patriarkatet og feminisme
for det er hvad en white girl gør
og jeg er hvad man kunne kalde
edgy
og jeg køber en vibrator
og onanerer til forsangeren fra et dansk undergrunds punkband
fordi jeg kan forstå hans tekster
og måske hvis jeg mødte ham
ville jeg kunne forstå ham
fordi en edgy white girl
kan forstå en edgy white boy
jeg fortæller alle at jeg fik et angstanfald i onsdags
fordi angstanfald og psykisk sygdom er in
og jeg tager til psykolog
og psykolog spørger mig
hvad er der galt
og jeg siger
jeg er angst for
at jeg ikke er mere end en
white girl

Uden titel

Jeg tænker på at det værste i mit liv ikke er sket endnu
Jeg tænker på at græde i Meny
På parkeringspladsen
I min morgenskyr
Jeg tænker på at gå i seng når fuglene synger
At det ikke gjorde noget
Hvordan ingenting blev til alting
Hvordan det trykkede på indersiden af mit hoved
Indtil søvnen lagde selv den ondeste tanke i dvale
Jeg tænker på det kedelige ved at lægge et puslespil
For kun at opdage at én brik mangler
Jeg tænker på ikke at have en alarm
Jeg tænker på Søren Brostrøm
Folkeeje
Forglemmt om to år måske
Jeg tænker på dyner
Jeg tænker på den tyngde og omsorg dyner giver en når man er intet andet end sorg
Jeg tænker på dage
Jeg tænker på lægerne og sygeplejerskerne
Jeg tænker på røde mærker på kinderne efter maskerne der kan være forskel på liv og respirator
Jeg tænker på min mor der sover i værelset ved siden af
Jeg tænker på deres ægteskab der sluttede
Jeg tænker på hende i fosterstilling fordi tingene ikke blev som hun havde fortjent
Jeg tænker på mit barndomsværrelse
Hvordan væggene er grønne

På alle klatterne af elefantsnot efter One Direction og Justin Bieber-plakater med begrænset levetid
Jeg tænker på min mormor og hendes mand som jeg køber ind for
Jeg tænker på min farmor og farfar jeg aldrig har mødt
Jeg tænker på min far og hvor meget jeg hader ham og hvor meget jeg elsker ham
Jeg tænker på at han nok aldrig har elsket os så højt som sin egen frihed
Jeg tænker på at venner måske ikke er for livet
Jeg tænker på Caroline fra min folkeskole
Som spiste for mange sovepiller i 8. klasse og fortrød
Jeg tænker på hvor hun er nu
Jeg tænker på Martin, der så et tog og tog springet
Jeg tænker på Yahya og hans sandhed
Jeg tænker på far med kølle og børn på række
Jeg tænker på George Floyd
I Can't Breathe
Hvordan han råbte på sin mor
Med den hvide magts knæ på sin hals
Hvordan jeg aldrig nogensinde vil kunne forstå
Hvordan man kan tage et andet menneskes liv
Hvordan vores tårer er ens
Men vores sorg er så forskellig
Jeg tænker på grusomheden i at når det er forbi er det forbi
Hvordan jeg aldrig skal mærke min bedstemors rynker
Aldrig skal skændes med min far så min krop gør ondt af vrede
At gå fra at kreere minder til at blive mindet
Jeg tænker på min rejse sidste år
Hvordan vi dansede til full moon party
Hvordan jeg skadede mig selv på de malaysiske øer

Jeg tænker på den første gang jeg havde sex
På smerten og frigørelsen
Jeg tænker på den sidste jeg var sammen med
Hvordan jeg tænkte at det her endelig er anderledes
Jeg tænker på hvor meget magt ord har
Hvordan andre mennesker ejer en
Jeg tænker på at det jeg er mest bange for i livet er ikke at leve
Jeg er bange for kontorjob
Og 8-16 livsstil
Og legetøj der flyder
Og forstæderne
Og en mand der kun elsker mig fordi jeg har født hans børn
Og hvordan jeg har glemt alt det jeg var passioneret om i 2019
Jeg tænker på Call Me By Your Name
Og hvordan den stadig får mig til at hulke
Hvordan den minder mig om at jeg stadig kan hulke og smerte
Og hvordan jeg tror at jeg aldrig kommer til at finde kærlighed som deres
Jeg tænker på at drikke mig så fuld at jeg brækker mig
Jeg tænker på, at jeg savner smagen af bræk i min mund
Jeg savner tømmermændene
Og følelsen af svimmelhed når man ligger ned i sin seng med alt for meget alkohol i blodet
Og man vågner op ved siden af en fremmed man aldrig skal se igen
Jeg savner at danse og ryge cigaretter i et røgfyldt lokale
Jeg savner øjeblikket lige inden man kysser
Jeg savner spyttet
Jeg savner at farve mit hår
Jeg savner dengang corona bare var en øl
Og dengang man ikke havde tid til at reflektere

Over hvor meget sorg og vrede og had og uretfærdighed og pine den her
verden bærer rundt på
Jeg har lyst til at gå til stranden og svømme indtil himlen og havet mødes

Narkokran

© Eva Berg Søndergaard, Maya Bøgh-Andersen, Nora Ingerslev,
Sofie Seir Bendix, Sofie Kay Hulgaard, Rosa Schnoor Ebbesen,
Thea Weis & Krabbesholm Højskole, 2020.

1. udgave, 1. oplag

Omslag og tilrettelæggelse: Per Andersen

Forfatterfotos: Gisa Pantel

Bogen er sat med Krabbesholm Serif

Og trykt hos Lasertryk

Printet in Aarhus in 2020.

www.krabbesholm.dk

På forhånd tak til Statens Kunstfond.

Tak til Laura, Mor Charlotte, Far Kurt og Giza

Tak til Peter og Gisa.

Eva Berg Søndergaard
Maya Bøgh-Andersen
Nora Ingerslev
Rosa Schnoor Ebbesen
Sofie Kay Hulgaard
Sofie Seir Bendix
Thea Weis

Krabbesholm Højskole